Vlaams Parlement

stuk **1648** (2011-2012) – Nr. 1
ingediend op 1 juni 2012 (2011-2012)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met

1° de overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de avenanten van 15 februari 1971, 8 februari 1999, 12 december 2008 en 7 juli 2009;

2° het avenant tot wijziging van de overeenkomst, zoals eerder gewijzigd, vermeld onder 1°, ondertekend te Brussel op 7 juli 2009

verzendcode: BUI

INHOUD

Memorie van toelichting 3

Voorontwerp van decreet 13

Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen 17

Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen 21

Advies van de Raad van State 33

Ontwerp van decreet 43

Bijlagen:

– Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 49

– Avenant van 1971 71

– Avenant van 1999 75

– Avenant van 2008 79

– Avenant van 2009 83

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Algemeen kader

1.1. De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Als de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij immers ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffender aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

1.2. Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het 'Global Forum' inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het 'Global Forum' pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het Forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken

van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

1.3. De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, paragraaf 5. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principieel voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

1.4. Versnelling van het proces

De Groep van de twintig belangrijkste economieën (G-20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het Global Forum inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de 'grijze' lijst van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de zogenaamde 'grijze' lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten, waaronder het voorliggende avenant met Frankrijk, die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de 'witte lijst' met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen (Tax Information Exchange Agreements, TIEA's) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

1.5. De beleidsmatige en juridische context in de Europese Unie

Op het vlak van de administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden, heeft de Raad van de Europese Unie (EU) twee richtlijnen aangenomen.

Richtlijn 77/799/EEG van 19 december 1977 die betrekking heeft op de wederzijdse bijstand tussen de bevoegde autoriteiten van de lidstaten op het vlak van de directe belastingen, bepaalt in principe dat de lidstaten verplicht zijn om alle inlichtingen uit te wisselen die hen van nut kunnen zijn voor een juiste vaststelling van de belastingschuld op het gebied van de belastingen naar het inkomen en het vermogen. Die verplichting geldt evenwel slechts voor de lidstaten wanneer de inlichtingen waarvan de mededeling wordt gevraagd, kunnen worden verkregen op grond van hun binnenlandse wetgeving. Richtlijn 77/779/EEG is momenteel aan herziening toe. Op 2 februari 2009 stelde de Europese Commissie een ontwerp van richtlijn voor om de geldende richtlijn te vervangen en er tegelijkertijd het OESO-model in op te nemen. Haar voorstel werd intussen goedgekeurd en de nieuwe richtlijn zal op 1 januari 2013 in werking treden. Deze richtlijn somt alle inkomsten en vermogensbestanddelen op die vallen onder een automatische gegevensuitwisseling. De EU-lidstaten zullen zich niet langer kunnen verschuilen achter hun bankgeheim om te weigeren gevraagde inlichtingen te verstrekken.

Richtlijn 2003/48/EG van 3 juni 2003 betreft de belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rentebetaling (de 'Spaarrichtlijn'). Het doel van die richtlijn is te verzekeren dat de intrest die in een lidstaat wordt toegekend aan uiteindelijk gerechtigden die natuurlijke personen zijn en die hun fiscale woonplaats in een andere lidstaat hebben, daadwerkelijk overeenkomstig het intern recht van laatstgenoemde lidstaat worden belast. De richtlijn raadt aan om daartoe een beroep te doen op de automatische uitwisseling van inlichtingen.

De Europese Commissie nam op 28 april 2009 een mededeling aan waarin de maatregelen worden geïnventariseerd die de lidstaten moeten nemen ter bevordering van goed bestuur in belastingzaken. Die maatregelen hebben betrekking op het verbeteren van transparantie en de uitwisseling van inlichtingen en het voortgaan op de weg van eerlijke concurrentie in belastingzaken.

Het blijft dus noodzakelijk dat België met de andere EU-lidstaten een akkoord sluit inzake de uitwisseling van inlichtingen in belastingzaken, uitgebreid tot bankgegevens, zodra dat zulk akkoord elke categorie van belastingen, van inkomsten en van belastingplichtigen behelst, en dat het snel kan worden toegepast.

1.6. De beleidsmatige en juridische context in België qua uitwisselen van inlichtingen

De federale overheid had de voorbije jaren de intentie om de oneigenlijke gewestbelastingen binnen de werkingssfeer van artikel 20 van het basisverdrag van 1964 te brengen, maar enkel voor zover de federale overheid nog altijd instaat voor de inning ervan. Buiten de werkingssfeer van dit artikel 20, dat door het protocol van 2009 wordt vervangen, zouden dan de oneigenlijke gewestbelastingen vallen, waarvan een gewest de inning al heeft overgenomen, of de eigenlijke gewestbelastingen. De federale overheid koos voor die aanpak om haar controleopdracht in de best mogelijke omstandigheden te kunnen vervullen. Uitgaande van die focus, heeft de federale overheid de voorliggende verdragstekst onderhandeld en ondertekend zonder de medewerking van de gemeenschappen en de gewesten.

Een reeks adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, in 2010 verstrekt aan de federale overheid, heeft echter gesteld dat indien in het protocol of het avenant ook gewag wordt gemaakt van belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten, deze bepaling niet alleen is beperkt tot federale belastingen of oneigenlijke gewestbelastingen die nog altijd door de federale overheid worden geïnd. Deze bepaling kan volgens de Raad van State eveneens slaan op deelstaatbelastingen die door de deelstaten zelf worden geïnd.

2. De dubbelbelastingverdragen tussen België en Frankrijk

België en Frankrijk sloten reeds op 16 mei 1931 een overeenkomst met het doel dubbele belasting te vermijden en zekere andere fiscale aangelegenheden te regelen. Die overeenkomst is op 15 juli 1933 in werking getreden. Zij kwam tot stand omstreeks de tijd dat de werkzaamheden die voornamelijk door de toenmalige Volkenbond waren aangevat om dubbele belasting door middel van bilaterale verdragen te voorkomen, hun eerste vruchten begonnen af te werpen. Op dat ogenblik betekende de overeenkomst een groot winstpunt, maar zij vertoonde ook enkele tekortkomingen waarvan de gevolgen steeds zwaarder gingen doorwegen. Wegens de evolutie van de nationale belastingstelsels en de voortdurende groei van de economische betrekkingen tussen beide landen was er nood aan een oplossing voor het probleem van dubbele belasting die meer omvattend en beter aangepast aan de noodwendigheden van de tijd zou zijn.

De aanpassing van de overeenkomst liep vertraging op door de tweede wereldoorlog en de wijzigingen van de belastingwetgeving van beide landen. Een op 19 januari 1962 ondertekende nieuwe overeenkomst werd niet ter goedkeuring voorgelegd omdat zij op het ogenblik van de ondertekening reeds was voorbijgestreefd. Om te vermijden dat de overeenkomst van 1931 zonder uitwerking zou blijven zolang haar bepalingen niet werden aangevuld of doeltreffend gemaakt, voerden de partijen een eenvoudige aanpassing in door een uitwisseling van diplomatieke nota's. Toch bleef de behoefte bestaan om een modernere en volledige overeenkomst op te stellen.

De ondertekening van de nieuwe overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen vond plaats op 10 januari 1964. De overeenkomst werd aangevuld met een slotprotocol en een uitwisseling van brieven. Over het algemeen volgde de nieuwe overeenkomst de voor België en de meeste Europese landen traditionele methode die erin bestaat het exclusief recht om belasting te heffen van de verschillende categorieën van inkomsten – met uitzondering van dividenden en intresten – slechts aan één van de verdragsluitende staten te verlenen. De overeenkomst is in werking getreden op 17 juni 1965.

Tijdens de daaropvolgende jaren ondertekenden België en Frankrijk drie avenanten bij de overeenkomst van 1964. Het op 15 februari 1971 ondertekende avenant strekte er voornamelijk toe de overeenkomst te wijzigen met betrekking tot de belastingheffing van dividenden en de belasting die eisbaar is van een vaste inrichting die in een overeenkomstsluitende staat door een vennootschap van de andere staat wordt aangehouden, dienovereenkomstig aan te passen. Dit avenant is op 19 juli 1973 in werking getreden.

De avenanten respectievelijk ondertekend op 8 februari 1999 en 12 december 2008 hebben betrekking op de grensarbeiders. Voor die arbeiders bestaat een afwijkende regeling die hen belastbaar stelt in hun woonstaat. Die afwijkende regeling is ongunstig voor Belgische grensarbeiders die in Frankrijk werken en bijzonder aantrekkelijk voor Franse grensarbeiders en voor de ondernemingen uit de grensstreek die grensarbeiders tewerkstellen. De regeling leidde dan ook tot misbruiken en fiscale emigratie. Bovendien heeft zij een negatieve weerslag op de belastingontvangsten van België. Daarom stelde België voor de grensarbeidersregeling af te schaffen zoals reeds is gebeurd met Nederland en Duitsland. De Fransen stonden daar zeer weigerachtig tegenover en waren slechts bereid een eventuele afschaffing te overwegen mits de invoering van zeer ruime overgangsmaatregelen. Het avenant van 2008 stelt bedrijven uit de Belgische grensstreek in de mogelijkheid om nog tot eind 2011 verder te gaan met het aanwerven van Fransen onder de grensarbeidersregeling. Franse grensarbeiders kunnen het voordeel van de grensarbeidersregeling genieten gedurende een lange overgangsperiode van 25 jaar die op 31 december 2033 afloopt. De avenanten zijn in werking getreden respectievelijk op 27 april 2000 en 17 december 2009.

3. Het ontstaan van het voorliggende avenant

De overeenkomst van 10 maart 1964, zoals gewijzigd, werd op verzoek van de Franse regering herzien. Na de bekendmaking door de federale regering van haar beslissing om aansluiting te vinden met de internationale normen inzake gegevensuitwisseling, deed de Franse administratie op 20 maart 2009 een voorstel tot wijziging van artikel 20 van het verdrag van 1964. Dat voorstel was volledig in overeenstemming met het artikel 26 van het OESO-modelverdrag. Op 1 april 2009 deelde de federale administratie mee dat zij eveneens een avenant tot wijziging van artikel 20 wenste te sluiten, maar zij stelde enkele amendementen voor. Na schriftelijke onderhandelingen, werd de ontwerptekst van het avenant geparafeerd door Frankrijk op 23 april 2009 en door België op 6 mei 2009.

Het op 12 december 2008 ondertekende avenant was op het ogenblik van de ondertekening van het voorliggende avenant in 2009 nog niet in werking getreden. Daarom is het niet vermeld in de titel van dit laatste avenant.

4. Inhoud van het avenant

Het avenant wijzigt artikel 20 van de overeenkomst van 1964. Dat artikel voorziet de uitwisseling van inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de bepalingen van de overeenkomst, of voor de toepassing van de binnenlandse wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort of benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten of van de plaatselijke gemeenschappen in Frankrijk. Ook de uitwisseling van bankgegevens is mogelijk, zelfs wanneer de belastingwetgeving of de administratieve praktijk van een staat niet toestaat dat die inlichtingen worden ingewonnen en verstrekt. Een staat moet de ontvangen inlichtingen op dezelfde manier geheim houden als die welke hij heeft verkregen onder toepassing van zijn binnenlandse wetgeving. De aangezochte staat is niet verplicht inlichtingen te verstrekken die hij volgens zijn wetgeving of in de normale gang van zijn administratieve praktijk niet zou kunnen verkrijgen voor zijn eigen doeleinden.

Het nieuwe artikel is bijna identiek aan artikel 26 van het OESO-modelverdrag zoals dat in 2008 werd gepubliceerd. Er zijn slechts twee verschilpunten.

België wenste in paragraaf 1 de inlichtingen te beperken tot belastingen die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten en niet van de staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen daarvan. Het OESO-commentaar kent immers aan staten het recht toe om de draagwijdte van deze paragraaf tot sommige belastingen te beperken. Frankrijk aanvaardde die beperking enkel voor Belgische belastingen omdat het de mogelijkheid open wil laten om inlichtingen te vragen over alle belastingen, meer bepaald ook lokale belastingen. De belastingen geheven door of ten behoeve van de plaatselijke gemeenschappen in Frankrijk bleven dus in het toepassingsgebied.

In paragraaf 5 dat de opheffing van het bankgeheim voorziet, wilde België volgende precisering inlassen: “Teneinde zulke inlichtingen te verkrijgen heeft de belastingadministratie van de aangezochte overeenkomstsluitende staat de bevoegdheid om te vragen inlichtingen bekend te maken en om een onderzoek of verhoren in te stellen, niettegenstaande andersluidende bepalingen in de binnenlandse wetgeving van die staat.”. Die precisering had tot doel de samenhang tussen de paragrafen 3 en 5 te verduidelijken en de Belgische overheid de mogelijkheid te bieden om af te wijken van de bepalingen van het Wetboek van inkomstenbelastingen die voor de belastingadministratie de toegang beperkten tot bankgegevens met het oog op het heffen van belastingen op het inkomen. Het ontwerp van instemmingswet is daarom met twee artikelen aangevuld.

5. Belang voor Vlaanderen

De protocollen en avenanten tot wijziging van dubbelbelastingverdragen handelen over het geheel van gewestbelastingen, dit wil zeggen zowel die welke zijn vermeld in de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, als die welke de gewesten heffen op grond van de fiscale autonomie die artikel 170, §2, van de Grondwet hen toekent. Vermits er in artikel 1 van het avenant sprake is van "belastingen van elke soort en benaming", behoren ook de belastingen die worden geheven door de gemeenschappen op basis van de grondwettelijke autonomie inzake fiscaliteit, daartoe.

Voor de vestiging van sommige belastingen die de gewesten zelf heffen, zou het nodig kunnen zijn inlichtingen van andere staten te verkrijgen.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING VAN HET AVENANT

Het avenant telt twee artikelen.

Artikel 1 wijzigt artikel 20 van de overeenkomst dat handelt over de uitwisseling van inlichtingen.

Paragraaf 1 voorziet de uitwisseling van inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de bepalingen van de overeenkomst. Deze paragraaf handelt tevens over de inlichtingen die waarschijnlijk relevant zullen zijn voor de toepassing van de binnenlandse wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort of benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten of van de plaatselijke gemeenschappen in Frankrijk. Daardoor sluit hij, zoals hoger aangegeven, enkel de uitwisseling uit van inlichtingen die relevant zijn voor de toepassing van de binnenlandse wetgeving met betrekking tot belastingen die door de staatkundige onderdelen of de plaatselijke gemeenschappen van België voor eigen rekening worden geheven.

Paragraaf 2 stelt dat de door een staat ontvangen inlichtingen op dezelfde manier geheim worden gehouden als die welke door die staat zijn verkregen onder toepassing van zijn binnenlandse wetgeving. Zij worden enkel ter kennis gebracht van personen en overheden die betrokken zijn bij de vestiging of invordering van de belastingen. Die personen en overheden mogen de informatie enkel gebruiken met het oog op het uitoefenen van hun opdracht, maar zij mogen er wel melding van maken tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen.

Paragraaf 3 is analoog aan paragraaf 2 van de overeenkomst van 1964 en handelt over sommige beperkingen ten gunste van de aangezochte staat bij de uitwisseling van inlichtingen. De aangezochte staat is met name niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die hij volgens zijn wetgeving of in de normale gang van zijn administratieve praktijk niet zou kunnen verkrijgen voor zijn eigen doeleinden.

Op grond van paragraaf 4 moet de aangezochte staat de middelen aanwenden waarover hij inzake het inwinnen van inlichtingen beschikt, zelfs als die inlichtingen enkel van nut zijn voor de andere staat. Die nieuwe paragraaf brengt voor België geen nieuwe verplichtingen mee want, zoals dat het geval is voor de meeste OESO-lidstaten, was de Belgische praktijk reeds in overeenstemming met die regels.

Paragraaf 5 maakt de uitwisseling van welbepaalde inlichtingen, meer bepaald bankgegevens, mogelijk, zelfs wanneer de belastingwetgeving of de administratieve praktijk van een overeenkomstsluitende staat niet toestaat dat bewuste inlichtingen worden ingewonnen en verstrekt. De eerste zin van die paragraaf stemt overeen met paragraaf 5 van artikel 26 van het OESO-model. De tweede zin bepaalt overigens dat de belastingadministratie

van de aangezochte staat, teneinde de gevraagde inlichtingen te kunnen meedelen, de bevoegdheid heeft om inlichtingen te verkrijgen en om een onderzoek in te stellen of om derden of belastingplichtigen te verhoren, en dit niettegenstaande elke andersluidende bepaling in zijn binnenlandse belastingwetgeving. De Belgische belastingadministratie mag de bankgegevens die zij ten behoeve van de Franse autoriteiten heeft verkregen, niet gebruiken voor haar eigen doeleinden en ze mag ook geen belasting vestigen op basis van die inlichtingen in strijd met het binnenlands recht. De overeenkomst wijkt immers enkel van het binnenlands recht af voor zover zulks nodig is voor het verwerven van inlichtingen ten behoeve van de Franse autoriteiten. De bevoegde Belgische overheid is daarentegen in de mogelijkheid om inlichtingen te verkrijgen die in het bezit zijn van in Frankrijk gevestigde bankinstellingen om een belastingplichtige aan de Belgische belasting te onderwerpen.

Bij de nieuwe tekst van paragraaf 5 zijn twee terminologische opmerkingen vereist. In de Nederlandstalige tekstversie is sprake van "een persoon die werkzaam is in de hoedanigheid van (…) zaakwaarnemer", wat niet helemaal overeenstemt met de Franse verdragstekst waarin men spreekt van "une personne agissant en tant {que} (…) fiduciaire". De term 'zaakwaarnemer' moet men ruim begrijpen als beheerder of 'trustee'. Verder in dezelfde paragraaf van de Nederlandstalige tekst moet men de woordengroep "eigendomsbelangen in een persoon" lezen als "eigendomsrechten van een persoon" (de Franse tekstversie luidt correct "droits de propriété d'une personne").

Artikel 2 bepaalt dat het avenant in werking treedt op de datum van de laatste kennisgeving waarbij de ene partij aan de andere partij meldt dat haar interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het avenant zijn van toepassing op inkomsten die betrekking hebben op, naargelang het geval, elk kalenderjaar of elk boekjaar dat begint op of na 1 januari van het jaar dat onmiddellijk volgt op de datum van ondertekening van het avenant. Het zal in werking blijven zolang de overeenkomst zelf van kracht blijft.

III. PROCEDUREVERLOOP

1. Ondertekening en gemengde aard van het avenant

De ondertekening van het avenant vond plaats in Brussel op 7 juli 2009.

Op 13 april 2010 bracht de Raad van State, afdeling Wetgeving, advies uit over het ontwerp van federale wet tot instemming met dit avenant, waarin hij stelt dat het avenant de bevoegdheden van de gemeenschappen en de gewesten raakt. Volgens de Raad van State kan de tekst van het nieuwe artikel 20, paragraaf 1, van het verdrag, zoals hij voortvloeit uit artikel 1 van het avenant, niet anders worden geïnterpreteerd dan dat daarin alle in België geheven belastingen zijn vervat. Aangezien de dienst van de gemeenschaps- en gewestbelastingen wordt geraakt door het avenant, moet het als een gemengd verdrag worden aangemerkt.

Het advies van de Raad van State werd voorgelegd aan de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB). Tijdens zijn vergadering van 26 oktober 2010 legde de WGV het gemengde karakter van het avenant vast. Zowel de federale staat als de gewesten en de gemeenschappen worden bevoegd geacht, aangezien alle belastingen die zij heffen nu of later onder het avenant vallen.

Ingevolge de beslissing van de ICBB van 9 juli 2008 worden de leden van de ICBB geacht met de in de WGV bereikte consensus in te stemmen, behoudens bezwaar binnen de dertig dagen na de notificatie van het verslag aan hen. In een brief van 20 januari 2011 deelde de voorzitter van de ICBB mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd. De ICBB heeft de consensus in de WGV dus stilzwijgend bekrachtigd en die bijgevolg uitvoerbaar gemaakt.

Frankrijk keurde het avenant reeds goed bij de wet van 12 oktober 2010.

2. Advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV)

De SERV heeft per brief van 18 januari 2012 laten weten geen advies uit te brengen wegens de te beperkte sociaaleconomische impact voor Vlaanderen.

3. Advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV)

De SARiV bracht op 9 februari 2012 zijn advies uit. De raad gaat akkoord met de ontwerpen van decreet.

De adviesraad vroeg evenwel dat er wordt toegezien op een correcte toepassing van de bevoegdheidsverdeling inzake dubbelbelastingverdragen. In dat verband kan de Vlaamse Regering meedelen dat de federale overheid zich heeft geëngageerd om voortaan het samenwerkingsakkoord gemengde verdragen toe te passen op deze categorie van gemengde fiscale verdragen. Dit gebeurt effectief sinds het najaar 2010 via intrafederaal overleg in werkgroepen, onder voorzitterschap van de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën, respectievelijk onder dat van de FOD Buitenlandse Zaken als voorbereiding op de raadpleging van de leden van de ICBB.

Verder vroeg de raad om een samenwerkingsakkoord te sluiten met de federale overheid over de uitvoering van deze verdragen. De FOD Financiën heeft inmiddels reeds initiatief genomen om een samenwerkingsakkoord inzake internationale bijstand in fiscale zaken uit te werken. De gesprekken hierover zijn lopende.

4. Advies van de Raad van State

De Raad van State merkt in zijn advies van 27 maart 2012 (kenmerk 51.053/1) op dat niet enkel met het avenant van 7 juli 2009 moet worden ingestemd, maar ook met de overeenkomst van 1964, eerder gewijzigd door de drie avenanten van respectievelijk 1971, 1999 en 2008, die door het avenant wordt gewijzigd. Deze verdragen kunnen volgens de raad niet los van elkaar worden gelezen, hoewel men de teksten toch niet volledig bij elkaar kan voegen. Daarom verzoekt de raad in het ontwerp van decreet tevens de overeenkomst met zijn vroegere avenanten op te nemen, naast het protocol, op de wijze die hij aangeeft.

De Raad van State stelt nochtans dat de overeenkomst van 1964 geen gemengd verdrag is. Daarom is de Vlaamse Regering van mening dat deze opmerking van de raad een legistieke kwestie is, die op het vlak van de rechtszekerheid een bijdrage levert. De Vlaamse Regering heeft bijgevolg het ontwerp van instemmingsdecreet gewijzigd, in de zin aangegeven door de Raad van State.

De Raad van State stelde in zijn advies tevens de vraag wie in België uitvoering zal moeten geven aan een verzoek om inlichtingen uitgaande van een verdragsstaat. Aangezien het om een gemengd verdrag gaat, kan onder 'bevoegde autoriteit', niet enkel de federale minister van Financiën worden verstaan, maar kan het ook om de deelstatelijke minister van Financiën gaan. De raad beveelt daarom aan om op intern-Belgisch vlak te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat de bevoegde autoriteiten van andere partijen bij het verdrag weten tot wie een verzoek om inlichtingen moet worden gericht en de federale staat, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad van State stelt voor om daarover een samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92bis van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen te sluiten.

De Vlaamse Regering verwijst in dit verband naar haar antwoord op het advies van de SARiV, namelijk dat er reeds gesprekken lopen over zulk nieuw samenwerkingsakkoord.

Verder stelt de Raad van State zich de vraag of de nieuwe regeling inzake het uitwisselen van inlichtingen kan leiden tot administratiefrechtelijke of strafrechtelijke beteugeling en tot dwanguitvoering, wanneer wordt geweigerd mee te werken aan onderzoeksverrichtingen. De raad wijst erop dat de federale overheid het artikel 322 van het WIB heeft uitgebreid met een vierde paragraaf, die een regeling bevat voor inlichtingen die worden gevraagd door een buitenlandse staat. Die uitbreiding geldt echter niet voor de Vlaamse versie van het WIB, zoals dat geldt voor de inning van de onroerende voorheffing, en evenmin voor de andere gewestelijke belastingen waarvoor het gewest zelf de dienst verzekert. Artikel 2 van het Wetboek van de met inkomstenbelastingen gelijkgestelde belastingen (WIGB) verwijst niet naar artikel 322 van het WIB.

De Vlaamse Regering zal hieraan gevolg geven in een apart ontwerp van decreet. In 2007 en 2010 heeft de Vlaamse overheid al een aantal nieuwe procedureregels van de federale overheid overgenomen voor haar eigen versie van het WIB, zoals dat geldt voor de onroerende voorheffing. Het Departement Financiën en Begroting maakt momenteel voor de derde keer een dergelijke analyse. Dit moet in het najaar leiden tot een decreet betreffende diverse fiscale bepalingen, waarin ook een Vlaamse tegenhanger van artikel 322 van het WIB kan worden opgenomen, evenals een verwijzing naar die bepaling in artikel 2 van het WIGB.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

VOORONTWERP VAN DECREET

Vlaamse Regering

VOORONTWERP

Ontwerp van decreet houdende instemming met het avenant, ondertekend te Brussel op 7 juli 2009, bij de overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Het avenant, ondertekend te Brussel op 7 juli 2009, bij de overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999, zal volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ADVIES VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN

SERV
sterk door overleg

De heer Philippe Muyters
Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport
Phoenixgebouw
Koning Albert II-laan 19
1210 Brussel

contactpersoon	ons kenmerk	Brussel
Joris Bastiaensen jbastiaensen@serv.be	SERV_BR_20120118_dubelle belasting EU_jbit	18 januari 2012

Advies over het de wijzigingen van belastingverdragen met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland en Verenigd Koninkrijk

Mijnheer de Minister,

De Raad van de SERV heeft heden beslist om geen advies uit te brengen over het voorontwerp van decreet tot instemming met de wijzigingen van de verdragen tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belastingen naar inkomen en naar het vermogen, tussen België en respectievelijk Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland en het Verenigd Koninkrijk. De reden hiervoor is de beperkte sociaal-economische impact voor Vlaanderen.

Hoogachtend,

Pieter Kerremans
Administrateur-generaal

Karel Van Eetvelt
Voorzitter

Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen
Wetstraat 34-36 • 1040 Brussel • T +32 2 209 01 11 • F +32 2 217 70 08 • info@serv.be • www.serv.be

ADVIES
VAN DE STRATEGISCHE ADVIESRAAD
INTERNATIONAAL VLAANDEREN

STRATEGISCHE ADVIESRAAD

INTERNATIONAAL VLAANDEREN

Flemish Foreign Affairs Council

ADVIES OVER DE ONTWERPEN VAN INSTEMMINGSDECREET MET DE WIJZIGINGEN VAN DE DUBBELBELASTINGVERDRAGEN TUSSEN BELGIË EN RESPECTIEVELIJK DUITSLAND, FRANKRIJK, LUXEMBURG, NEDERLAND EN HET VERENIGD KONINKRIJK

Advies 2012/2

9 februari 2012

Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen, Boudewijnlaan 30 bus 81, 1000 Brussel
Tel.: + 32 2 553 01 81, E-mail: sariv@iv.vlaanderen.be, http://www.sariv.be

1. INLEIDING

Tijdens haar vergadering van 9 december 2011 hechtte de Vlaamse Regering haar principiële goedkeuring aan de ontwerpen van decreet tot instemming met de wijzigingen van de verdragen tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, tussen België en respectievelijk Duitsland (2010), Frankrijk (2009), Luxemburg (2009), Nederland (2009) en het Verenigd Koninkrijk (2009). Zij vroeg de minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport het advies van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (hierna: "de Raad") in te winnen. Na bespreking op zijn vergadering van 2 februari 2012 keurde de Raad dit advies goed. De nota aan de Vlaamse Regering vermeldt dat de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) ook om advies wordt gevraagd. Vanuit zijn coördinerende opdracht inzake internationale verdragen nam de Raad contact op met de SERV, maar die deelde mee dat zijn dagelijks bestuur beslist heeft om hierover geen advies uit te brengen.

De Raad kreeg nagenoeg op hetzelfde tijdstip vier adviesaanvragen met betrekking tot internationale overeenkomsten die handelen over samenwerking inzake fiscaliteit. In zijn advies 2012/1 gaat hij in op het Verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand. De Raad verwijst naar voornoemd advies voor een achtergrondschets van de internationale samenwerking inzake belastingaangelegenheden. In onderhavig advies gaat hij dieper in op de problematiek van overeenkomsten tot vermijden van dubbelbelasting. Dit advies zal het referentiekader vormen voor toekomstige adviezen over gelijkaardige overeenkomsten.

2. ACHTERGROND

De toenemende mobiliteit van kapitaal bracht naast economische groei tevens concurrentie tussen belastingstelsels van verschillende landen teweeg. Door internationale fiscale samenwerking probeert men de strijd aan te gaan met belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Deze internationale fiscale samenwerking steunt grotendeels op dubbelbelastingverdragen (hierna: "DBV's"). Deze zijn in grote mate gebaseerd op het modelverdrag dat door het OESO-Comité van Fiscale Zaken in 1963 en 1977 werd opgesteld en later nog verschillende keren werd gewijzigd.[1] Dit model wil staten aansporen om verdragen af te sluiten naar zijn voorbeeld om internationale dubbele belasting, zowel op het inkomen als op het vermogen, te vermijden. België sloot op basis hiervan ongeveer 90 bilaterale akkoorden. [2] Naast de regeling van de heffingsbevoegdheid van de verdragspartners bevatten deze DBV's procedurele bepalingen die de internationale fiscale samenwerking organiseren. Belangrijk hierbij is de mogelijkheid om fiscale inlichtingen met elkaar uit te wisselen (artikel 26 OESO-modelverdrag).

Tijdens de jaren 1990 verhoogde de OESO haar inspanningen om belastingparadijzen te bestrijden. Dit leidde in 2000 tot de oprichting van het Mondiaal Forum inzake transparantie en uitwisseling van fiscale informatie ('*Global Forum on transparancy and exchange of information for tax purposes*', hierna: "het Mondiaal Forum"). Dit is het multilateraal kader waarin het werk in het domein van transparantie en de uitwisseling van informatie plaats vindt door zowel OESO- als niet-OESO-landen.[3]

---

[1] OECD, *OECD Model Tax Convention on Income and on Capital - an overview of available products*. [http://www.oecd.org/document/37/0,3746,en_2649_33747_1913957_1_1_1_1,00.html]

[2] Voor een actuele stand van zaken, zie http://fiscus.fgov.be/interfafznl/nl/international/conventions/index.htm.

[3] Zie voor meer info: www.oecd.org/tax/transparency. Deze website brengt alles in kaart: http://eoi-tax.org/jurisdictions/BE#map.

In juli 2005 werd een paragraaf 5 toegevoegd aan artikel 26 van het OESO-modelverdrag. Deze paragraaf verbiedt het weigeren van het verstrekken van inlichtingen enkel en alleen op basis van het bankgeheim.

Onder druk van de G20 werd het Mondiaal Forum in september 2009 hervormd om strenger toezicht te houden op de landen die de OESO-normen willen naleven. Op basis van een systeem van '*peer review*' worden de leden van het Mondiaal Forum ingedeeld in functie van de mate waarin ze zich naar de regel van artikel 26, paragraaf 5 schikken. Een witte lijst bevat de landen die de regel toepassen en dit in minstens 12 verdragen tot uiting brengen. Een zwarte lijst bevat de landen die zich niet naar de regel schikken en een grijze lijst bevat de landen die zich ernaar willen schikken, maar nog geen twaalf conforme verdragen hebben gesloten. Bij deze momentopname kwam België op de grijze lijst terecht[4], maar door extra inspanningen verhuisde het in hetzelfde jaar nog naar de witte lijst. Op 15 december 2011 stond België nog steeds op de witte lijst.[5]

Tijdens het tweede semester van 2012 zal België de tweede fase van de peer review ondergaan. Het is van belang dat dan zo veel mogelijk van de overeenkomsten voldoen aan de OESO-normen. De federale overheid ging er aanvankelijk van uit dat zij deze dossiers volledig op het federaal niveau kon afhandelen. De Raad van State oordeelde in april 2010[6] dat een aantal gesloten protocollen tot wijziging van het bovenvermelde artikel 26 inzake de uitwisseling van fiscale inlichtingen van de DBV's ook gewestbelastingen beogen en derhalve een gemengd karakter hebben. Dit leidde tot een wijziging van de procedure voor het sluiten en goedkeuren van deze akkoorden, alsook voor nieuwe DBV's.[7] De Werkgroep Gemengde Verdragen bevestigde deze wijziging. Derhalve moeten de wijzigingen aan de DBV's in sneltempo een goedkeuringsprocedure op het deelstaatniveau ondergaan met het oog op de tweede fase van de peer review. Er is kostbare tijd verloren door niet vanaf de start de deelstaten te betrekken bij dit proces.

Ook de EU past haar kader voor administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden aan aan de ontwikkelingen op OESO-niveau. Tegen 1 januari 2013 moeten de lidstaten de richtlijn 2011/16/EU[8] omzetten in hun nationale wetgeving. Deze richtlijn zorgt onder meer voor de overeenstemming met artikel 26, paragraaf 5, van het OESO-model. Ondanks het kader dat de EU schept[9], vindt er geen

---

[4] REKENHOF, *Internationale samenwerking van de Belgische belastingdiensten. Verslag van het Rekenhof aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers*, Brussel, 2011, 27.

[5] Zie voor de peer review-rapporten:
http://www.oecd.org/document/58/0,3746,en_21571361_43854757_47572794_1_1_1_1,00.html.

[6] Zie onder meer: Advies van de Raad van State nr. 48.058/1 van 13 april 2010 in Wetsontwerp houdende instemming met het Avenant, gedaan te Brussel op 7 juli 2009, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971, 8 februari 1999 en 12 december 2008, en houdende aanpassing van de Belgische belastingwetgeving aan sommige bepalingen van eerstgenoemd Avenant, *Parl. St.* Belgische Senaat 2010-2011, 5-967/1, 26-36.

[7] REKENHOF, *Internationale samenwerking van de Belgische belastingdiensten. Verslag van het Rekenhof aan de Kamer van Volksvertegenwoordigers*, Brussel, 2011, 13-14.

[8] Richtlijn 77/799/EEG van de Raad van 19 december 1977 betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten op het gebied van de directe belastingen, *Pb. EG L* 336/15, 27 december 1977 gewijzigd door Richtlijn 79/1070/EEG van de Raad van 6 december 1979 houdende wijziging van Richtlijn 77/799/EEG betreffende de wederzijdse bijstand van de bevoegde autoriteiten van de Lid-Staten op het gebied van de directe belastingen, *Pb. EG L 331/8*, 27 december 1979 wordt vervangen door Richtlijn 2011/16/EU van de Raad van 15 februari 2011 betreffende de administratieve samenwerking op het gebied van de belastingen en tot intrekking van Richtlijn 77/799/EG, *Pb. EU L64/1*, 11 maart 2011.

[9] Zie voetnoot 7 + Richtlijn 2003/48/EG van de Raad van 3 juni 2003 betreffende de belastingheffing op inkomsten uit spaargelden in de vorm van rentebetaling, *Pb. EU L 157/38*, 26 juni 2003 (de zgn. Spaarrichtlijn); EUROPESE COMMISSIE, *Mededeling van de Commissie aan de Raad, het Europees Parlement en het Europees*

harmonisering van de belastingstelsels van de lidstaten plaats en blijft het, zoals de memorie van toelichting aangeeft, noodzakelijk dat België met andere EU-lidstaten akkoorden sluit.

3. INHOUD VAN DE OVEREENKOMSTEN

De Raad formuleert hieronder enkele bedenkingen bij de inhoud van de overeenkomsten. Voor een volledige bespreking van de artikelen verwijst hij naar de memories van toelichting.

3.1. Algemeen

De Raad stelt vast dat de overeenkomsten een reeks gelijklopende bepalingen bevatten, omdat ze gebaseerd zijn op de OESO-modeltekst en gericht zijn op de aanpassing van de bestaande regelingen aan de nieuwe internationale standaarden van gegevensuitwisseling.

Het valt te betreuren dat in verschillende teksten onduidelijke vertalingen naar het Nederlands zijn opgenomen, zoals in de memories van toelichting telkens wordt opgemerkt. In het kader van de besprekingen tussen de federale overheid en de deelstaten zou kunnen worden nagegaan op welke wijze in de toekomst zulke problemen worden vermeden.

3.2. Het protocol bij het DBV met Duitsland

De Raad betreurt dat men in artikel I, paragraaf 1, heeft nagelaten om te expliciteren dat deze regeling ook van toepassing is op de deelstaten, zoals men dit wel gedaan heeft voor Duitsland via een verwijzing naar de Länder.

De tekst voorziet in Artikel II, paragraaf 4, lid c en d, in een bepaling over de mededeling aan de betrokken persoon dat gegevens over hem werden gevraagd/verstrekt. Lid d lijkt dit te beperken door de formulering “indien zijn nationale wetgeving daarin voorziet”. De Raad pleit in opvolging van zijn gezamenlijk advies met de Vlaamse Adviesraad voor Bestuurszaken (VLABEST) Advies 2011/13[10] ervoor dat wat de Vlaamse overheid betreft, gekozen wordt voor een actieve openbaarheid van bestuur en dat steeds de betrokken persoon waarvoor de Vlaamse overheid zou worden gevraagd om inlichtingen te verschaffen op de hoogte zou worden gesteld van een dergelijk verzoek.

3.3. Het avenant bij het DBV met Frankrijk

Zoals het geval was met het protocol met Duitsland, kan ook voor dit avenant worden vastgesteld dat de federale overheid zich aanvankelijk terughoudend opstelde over de mogelijke betrokkenheid van de deelstaten, terwijl voor het traditioneel centralistische Frankrijk in artikel 1, paragraaf 1, van de avenant wel uitdrukkelijk wordt verwezen naar “zijn plaatselijke gemeenschappen”. De Raad stelt zich de vraag waarom deze toevoeging enkel Frankrijk betreft. In de memorie van toelichting werd uiteengezet dat de toepassing van het DBV ook werd aangevuld door afspraken die via diplomatieke nota’s werden overeengekomen. Gelet op het advies van de Raad van State en de interpretatie die geldt voor de bepaling “belasting van elke soort en benaming” zou men via uitwisseling van een

---

Economisch en Sociaal Comité, Bevordering van goed bestuur in belastingzaken, COM(2009)201, Brussel, 28 april 2009.

[10] SARiV en VLABEST, *Instemmingsdecreet betreffende het Verdrag van de Raad van Europa inzake toegang tot officiële documenten, Advies 2011/13*, 22 juli 2011, 5.

diplomatieke nota bij de kennisgeving over de goedkeuring van dit avenant dit ook kunnen rechtzetten en verduidelijken voor de Franse autoriteiten.

De Raad merkt op dat in tegenstelling tot het protocol met Duitsland geen artikel werd opgenomen over de mededeling aan een betrokken persoon dat zijn informatie werd opgevraagd.

De Raad wijst tevens op de passage uit de memorie van toelichting over het DBV met Frankrijk (zie p. 4 mvt). Deze passage vermeldt twee eerdere protocollen bij het DBV met Frankrijk, nl. van 8 februari 1999 en 12 december 2008 (nog niet in werking in 2009) over grensarbeiders. Deze problematiek is onder meer belangrijk voor de grensregio rond Kortrijk, waar door een krapte op de lokale arbeidsmarkt en de gunstige Franse fiscale regeling veel Franse arbeiders werken. Vanaf 1 januari 2012 kan men geen Franse arbeiders meer aanwerven die genieten van het gunstige Franse fiscale regime. Voor de bestaande grensarbeiders geldt een overgangsregeling tot 31 december 2033.

3.4. Avenant en de bijgevoegde briefwisseling bij het DBV met Luxemburg

De Raad heeft geen bijzondere opmerkingen bij dit avenant.

Er is geen bepaling opgenomen over een kennisgeving aan de personen die betrokken zijn bij een vraag om uitwisseling zoals voorzien in het protocol met Duitsland. Via een uitwisseling van brieven werd wel in een verdere explicitering van het verloop van de procedures voorzien.

3.5. Dubbelbelastingverdrag en Protocol met Nederland

In tegenstelling tot de overeenkomsten met de andere landen moet voor Nederland ook het basisverdrag uit 2001 waarop het protocol betrekking heeft worden goedgekeurd door Vlaanderen, omdat beiden niet afzonderlijk van elkaar toepassing vinden.

In de memorie van toelichting staat vermeld dat beide partijen gezamenlijk een artikelsgewijze toelichting hebben opgesteld. Dit komt de tenuitvoerlegging ten goede en vermits er geen vertalingen in het gedrang zijn, zou er ook geen risico over een verkeerde interpretatie mogen bestaan. Anderzijds valt vast te stellen dat ook voor dit dossier twee terminologische rechtzettingen zijn opgenomen in de memorie van toelichting, omwille van onduidelijkheden over de vertaling van de Franse basistermen “fiduciaire” en “droits de propriété d’une personne”.

Specifiek voor Nederland is in dit protocol ook een uitbreiding voorzien naar inkomensgerelateerde regelingen. Een dergelijke bepaling is niet opgenomen in de andere overeenkomsten. Het is de Raad niet bekend of dit bijzondere implicaties heeft voor Vlaanderen, bv. inzake het persoonlijk assistentiebudget of andere inkomensgerelateerde uitkeringen, die niet gevat worden door de artikelen 6 tot en met 21.

In het verdrag (artikel 27) en het protocol zijn ook voor de Vlaamse arbeidsmarkt belangrijke afspraken gemaakt inzake grensarbeid.

In de memorie van toelichting zou bij de uitleg over artikel 34 pagina 9 nog kunnen verwezen worden naar de mededeling van de Europese Commissie die een Europese gedragscode bepaalt betreffende bevordering van goed bestuur in belastingzaken (zie supra, voetnoot 8).

In tegenstelling tot de avenant met Frankrijk is in het protocol met Nederland in artikel 1, paragraaf 5, wel een verwijzing opgenomen naar “een trust” en “een stichting”, wat volgens de memorie van toelichting belangrijk is, omdat het de uitwisseling garandeert van inlichtingen die relevant kunnen

zijn voor de successie- en schenkingsrechten die de Vlaamse overheid heft. Beide teksten dateren nochtans van 2009. De Raad acht het wenselijk dat zulke bepalingen met de buurlanden gelijklopend zouden zijn.

Artikel 3 van het protocol vertaalt de staatkundige realiteit van ons land voor de Nederlandse overheid. De Raad van State oordeelde dat de opschortende voorwaarde, waarbij deze overeenkomst pas van toepassing zou zijn op de deelstaten na uitwisseling van diplomatieke nota's over de uitbreiding van de toepassing naar de deelstatelijke fiscale bevoegdheden, geen impact heeft op het gemengd karakter van het protocol. Deze bepaling kan echter nog nuttig zijn indien in de toekomst wijzigingen optreden aan de bevoegdheden naar aanleiding van de volgende staatshervorming of de nieuwe Bijzondere Financieringswet. Dan kan de Nederlandse overheid hiervan via diplomatieke weg op de hoogte worden gebracht en vereist dit in principe geen aanpassing van het verdrag of protocol.

3.6. Protocol bij het DBV met het Verenigd Koninkrijk van Groot Brittannië en Noord-Ierland

Dit protocol is veel uitvoeriger dan de andere overeenkomsten, omdat het ook veel meer wijzigingen aanbrengt aan het basisverdrag uit 1987. In artikel II wordt in paragraaf 2 ook de uitdrukking bevoegde autoriteit omschreven. Het is aangewezen om de toepassing hiervan af te stemmen op deze zoals voorzien in de toepassing van het WABB-verdrag[11].

In artikel II is specifiek voorzien in een regeling inzake pensioenstelsels en artikel III verwijst naar een organisatie zonder winstbejag, maar de Raad heeft in de tekst geen verwijzing gevonden naar een trust of stichting zoals opgenomen in de tekst van Nederland, die voor Vlaanderen van belang kan zijn omwille van de successie- en schenkingsrechten.

De Raad merkt op dat artikel XII, paragraaf 1, lid b, van het Protocol een taalfout bevat. In de laatste zin moet "en" staan in plaats van "is die".

4. AANDACHTSPUNTEN VOOR VLAANDEREN

De Raad heeft vastgesteld dat in de regelgevingsagenda in bijlage bij de Beleidsbrief Buitenlands Beleid 2011-2012 een lange lijst van dubbelbelastingverdragen en overeenkomsten inzake de uitwisseling van inlichtingen m.b.t. belastingaangelegenheden is opgenomen.[12] Met voorliggende adviesaanvraag wordt het goedkeuringsproces van een aantal van deze overeenkomsten opgestart. Hij vraagt om deze verdragsdossiers zo veel mogelijk te bundelen indien het over gelijkaardige teksten gaat. Op die manier kan de goedkeuringsprocedure voor deze verdragen en overeenkomsten sneller en efficiënter worden afgehandeld, gelet op de tijdsdruk die ook gepaard gaat met de aangekondigde peer review (zie *supra*, 1.). De Raad moet vaststellen dat voor deze lange lijst verdragen en overeenkomsten de federale overheid de bevoegdheidsverdeling niet heeft gerespecteerd en deze verdragen zonder voorafgaande betrokkenheid van de deelstaten heeft onderhandeld. Hij sluit zich derhalve aan bij de kritische opmerking van de Minister-president in zijn beleidsbrief en ondersteunt het voornemen van de Vlaamse overheid om dit bij de federale overheid aan te kaarten. Hij vernam reeds via het Departement internationaal Vlaanderen dat de nodige

[11] SARIV, *Briefadvies over het verdrag inzake wederzijdse administratieve bijstand in fiscale aangelegenheden en bijlage A,B en C en Protocol tot wijziging van het Verdrag, Advies 2012/1*, 9 februari 2012.
[12] K. PEETERS, Beleidsbrief Buitenlands beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking 2012, VR/2011/2110/MED.0486/2BIS, Brussel, 2011, 63-67.

afspraken tussen de federale overheid en de deelstaten over de goedkeuring van reeds ondertekende overeenkomsten, alsook voor het sluiten van nieuwe overeenkomsten, worden gemaakt.

In het bijzonder wijst de Raad op de opmerking van de Raad van State in zijn adviezen over de wijze waarop informatie wordt uitgewisseld via de bevoegde autoriteit. Het Departement internationaal Vlaanderen liet weten dat er op 18 november 2011 reeds een intrafederale consensus is bereikt over de definitie van bevoegde autoriteit voor *nieuwe* gemengde belastingverdragen. Deze bepaling luidt als volgt: "de bevoegde autoriteit betekent in België, naargelang het geval, de Minister van Financiën van de federale Regering of/en van een Regering van een Gewest of/en van een Gemeenschap, of zijn gemachtigde vertegenwoordiger". Dit moet toelaten dat de Vlaamse overheid ook informatie kan leveren en opvragen voor haar eigen controletaak. De Raad vraagt om ook over de reeds ondertekende overeenkomsten de nodige afspraken te maken.

De Raad spoort de Vlaamse Regering derhalve aan om snel een nieuw samenwerkingsakkoord met de federale overheid te onderhandelen dat de gehele problematiek van DBV's, administratieve bijstand en de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden omvat.[13] De Raad vraagt tevens om hierin de nodige flexibiliteit in te bouwen om de mogelijke toekomstige institutionele hervormingen op te vangen.

Ten slotte wijst de Raad op een economisch neveneffect van deze wijzigingen aan DBV's inzake de uitwisseling van inlichtingen. De opheffing van het bankgeheim leidt namelijk tot het terugvloeien van zwart geld uit andere landen.[14]

[13] Zie ook SARiV, *o.c., Advies 2012/1*, 9 februari 2012, 6; SARiV, *Advies over het voorontwerp van decreet houdende omzetting van Richtlijn 2010/24/EU van de Raad van 16 maart 2010 betreffende de wederzijdse bijstand inzake de invordering van schuldvorderingen die voortvloeien uit belastingen, rechten en andere maatregelen, Advies 2012/4*, 9 februari 2012, 6-7.

[14] P. BLOMME, "Einde bankgeheim brengt massa zwart geld boven water", *De Tijd,* 13.01.2012. [http://www.tijd.be/nieuws/politiek_economie_belgie/Einde_bankgeheim_brengt_massa_zwart_geld_boven_water.9147463-3136.art**]**; Dit hangt uiteraard ook samen met de wet voor de opheffing van het bankgeheim. Wet van 14 april 2011 houdende diverse bepalingen*, B.S,*. 6 mei 2011.

5. CONCLUSIE

De Raad gaat akkoord met de ontwerpen van decreet tot instemming met de wijzigingen van de verdragen tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontgaan van belastingen naar het inkomen en naar het vermogen, tussen België en respectievelijk Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland en het Verenigd Koninkrijk. Het zijn in grote mate gelijklopende overeenkomsten die handelen over de uitwisseling van inlichtingen. Hij vraagt aan de Vlaamse Regering om nauwlettend toe te zien op een loyale toepassing van de bevoegdheidsverdeling en om hierover in een samenwerkingsakkoord goede intrafederale afspraken te maken.

Namens de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen,

Hoogachtend,

Prof. Dr. Jan Wouters
Voorzitter

Freddy Evens
Secretaris

Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen

Opdracht

De Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV) is een onafhankelijk adviesorgaan van de Vlaamse Regering. Hij adviseert de Vlaamse Regering bij de totstandkoming van haar buitenlands beleid, haar beleid inzake internationaal ondernemen, toerisme en internationale samenwerking. Hij doet dit hetzij op vraag van de Vlaamse Regering, hetzij uit eigen beweging.

Samenstelling

Leden	Plaatsvervangers
1° Voorzitter: Prof. dr. Jan Wouters (gewoon hoogleraar internationaal en Europees recht, K.U.Leuven)	
2° Anne Lybaert (zaakvoerder IRMAS)	
3° Hans De Belder (oud-diplomaat)	
4° Jean Bossuyt (hoofd strategie European Centre for Development Policy Management Maastricht)	
5° Kim Van der Borght (docent internationaal handelsrecht en handelspolitiek, VUB)	
6° Johan Erauw (gewoon hoogleraar Universiteit Gent)	
7° Luc Vandenbroucke (Senior Executive Vice President, Barco)	
8° Rudi Hoebeek (Gedelegeerd bestuurder Hoebeek NV)	
9° Patrick De Groote (hoogleraar Universiteit Hasselt)	
10° Johan De Meester (zaakvoerder Viking Reizen)	
11° Els Dirix (ABVV)	Mehdi Koocheki (ABVV)
12° Renaat Hanssens (ACV)	Jessie Van Couwenberghe (ACV)
13° Geert Eggermont (UNIZO)	Veronique Willems (UNIZO)
14° Anneliese Daelemans (Voka-Vlaams Economisch Verbond)	Jan Van Doren (Voka-VEV)
15° Wiske Jult (11.11.11.)	Koen Detavernier (11.11.11.)
16° Gijs Justaert (Wereldsolidariteit)	Els Hertogen (Wereldsolidariteit)
17° Saskia De Block (FOS)	Tim Roosen (FOS)
18° Isabel Vertriest (Oxfam Wereldwinkels)	Lode Delbare (Trias)
19° Eve Diels (Ho.Re.Ca Vlaanderen)	Jan Van Steen (directeur Omnia)
20° Nico Moyaert (vertegenwoordiger FTI)	Peggy Verzele (CIB Vlaanderen – VIVO)

Secretariaat:

Freddy Evens (secretaris)
Eva Haeverans (beleidsmedewerker)
Roos Van de Cruys (beleidsmedewerker)
Charlotte Verroens (administratief deskundige)

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 51.053/1
VAN 27 MAART 2012

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

DE RAAD VAN STATE, afdeling Wetgeving, eerste kamer, op 7 maart 2012 door de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport verzocht hem, binnen een termijn van dertig dagen, van advies te dienen over een voorontwerp van decreet 'houdende instemming met het avenant, ondertekend te Brussel op 7 juli 2009, bij de overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999', heeft het volgende advies gegeven:

51.053/1

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond,[1] alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP VAN DECREET

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van decreet strekt ertoe instemming te verlenen met een avenant tot wijziging van het dubbelbelastingverdrag met Frankrijk op het vlak van het uitwisselen van inlichtingen.[2]

ALGEMENE OPMERKINGEN

3. Op 10 maart 1964 is te Brussel een overeenkomst gesloten tussen Frankrijk en België tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen. Gelet op haar inhoud had deze overeenkomst enkel betrekking op bevoegdheden van de federale Staat, die zijn instemming verleende bij wet van 14 april 1965.

Op 7 juli 2009 is te Brussel tussen dezelfde partijen een avenant gesloten dat de voormelde overeenkomst, intussen gewijzigd bij drie avenanten gedaan te Brussel respectievelijk op 15 februari 1971, 8 februari 1999 en 12 december 2008, wijzigt. Daarbij is de federale Staat uitgegaan van de veronderstelling dat hij zich opnieuw enkel voor zichzelf engageerde vermits, volgens hem, het avenant enkel betrekking had op belastingen waarvoor hij exclusief bevoegd was.

[1] Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder "rechtsgrond" de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

[2] Avenant 'bij de overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999', gedaan te Brussel op 7 juli 2009.

51.053/1

Een voorontwerp van wet tot instemming met dit avenant is voor advies aan de Raad van State voorgelegd, die heeft geoordeeld dat het in werkelijkheid om een gemengd verdrag gaat, aangezien de uitwisseling van inlichtingen die erdoor georganiseerd wordt betrekking heeft op het geheel van de belastingen die in België geheven worden.[3]

Daaruit heeft de Raad van State afgeleid dat het avenant de instemming behoeft van de gewesten en de gemeenschappen vermits deze over een fiscale autonomie beschikken die hen toelaat belastingen in te stellen die in het toepassingsgebied van het avenant vallen.

De Werkgroep gemengde verdragen, ingesteld bij het samenwerkingsakkoord van 8 maart 1994 tussen de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten 'over de nadere regelen voor het sluiten van gemengde verdragen', heeft zich op 26 oktober 2010 bij dit standpunt aangesloten.[4]

4. Vermits de bepalingen die het voorwerp zijn van het betrokken avenant, met uitzondering van artikel 2 ervan, bestemd zijn om te worden geïntegreerd in het dubbelbelastingverdrag, en deze bepalingen bovendien niet los van de andere bepalingen van het dubbelbelastingverdrag kunnen worden gelezen, heeft het geen zin enkel met het avenant in te stemmen.

Aangezien evenwel de oorspronkelijke overeenkomst, op zich genomen, geen gemengd verdrag is, zou het evenmin zin hebben in te stemmen met die overeenkomst in haar oorspronkelijke versie.

Bijgevolg is het aangewezen om instemming te verlenen met de "Overeenkomst gedaan te Brussel op 10 maart 1964, zoals gewijzigd door de Avenanten gedaan te Brussel op 15 februari 1971, 8 februari 1999, 12 december 2008 en 7 juli 2009".

[3] Adv.RvS 48.058/1 van 13 april 2010 over een voorontwerp van wet 'houdende instemming met het Avenant, gedaan te Brussel op 7 juli 2009, bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971, 8 februari 1999 en 12 december 2008, en houdende aanpassing van de Belgische belastingswetgeving aan sommige bepalingen van eerstgenoemd Avenant', *Parl.St.* Senaat 2010-11, nr. 5-967/1, 26-36.

[4] De Interministeriële Conferentie voor Buitenlands Beleid (ICBB) stemde via de schriftelijke procedure in met het verslag van de Werkgroep gemengde verdragen, wat bij brieven van 20 januari 2011 is bevestigd.

51.053/1

Gelet evenwel op het gegeven dat het avenant ook autonome bepalingen bevat die niet in de overeenkomst worden geïntegreerd, zal, opdat die bepalingen gevolg zouden hebben, ook afzonderlijk instemming moeten worden verleend met het Avenant van 7 juli 2009.

Artikel 2 van het ontwerp dient dan ook als volgt gesteld te worden:

"Zullen volkomen gevolg hebben:

1° de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, gedaan te Brussel op 10 maart 1964, zoals gewijzigd door de Avenanten gedaan te Brussel op 15 februari 1971, 8 februari 1999, 12 december 2008 en 7 juli 2009;

2° het Avenant, gedaan te Brussel op 7 juli 2009, bij de overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999."

Ook het opschrift van het ontwerp zal bijgevolg moeten worden aangepast.

5. Het nieuwe artikel 20, paragraaf 1, van het dubbelbelastingverdrag (artikel 1 van het avenant) luidt:

> "De bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten wisselen de inlichtingen uit waarvan kan worden verwacht dat ze relevant zullen zijn voor de uitvoering van de bepalingen van deze Overeenkomst of voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de nationale wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende Staten, en, wat Frankrijk betreft, ten behoeve van zijn plaatselijke gemeenschappen, voor zover de belastingheffing waarin die nationale wetgeving voorziet niet in strijd is met de Overeenkomst. De uitwisseling van inlichtingen wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2."

Artikel 1 van het verdrag omschrijft het personeel toepassingsgebied, namelijk "de verblijfhouder[s] van elk der verdragsluitende Staten", terwijl artikel 2 de belastingen bepaalt waarop het verdrag van toepassing is. Het gaat om "de inkomstenbelastingen die, ongeacht de wijze van heffing, worden geheven ten behoeve van de Staat, de provinciën en de plaatselijke gemeenschappen" (paragraaf 1 van het artikel). De bestaande belastingen waarop het verdrag in België van toepassing is, zijn de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting en de belasting der niet-verblijfhouders, telkens "met inbegrip van het

gedeelte van die belastingen geïnd bij wijze van voorheffingen en aanvullende voorheffingen", alsook "de opcentiemen en bijkomende taksen gevestigd op de basis of op het bedrag van die belastingen" (paragraaf 3 van het artikel).

De nieuwe regeling inzake de uitwisseling van inlichtingen met Frankrijk is evenwel algemeen *en is dus niet beperkt tot de personen bedoeld in artikel 1 van het verdrag en tot de belastingen vermeld in artikel 2 van het verdrag*. Bovendien kunnen ook inlichtingen worden gevraagd aan een bevoegde autoriteit "zelfs al heeft [die autoriteit] die inlichtingen niet nodig voor zijn eigen belastingdoeleinden" (nieuw artikel 20, paragraaf 4, van het verdrag). De Staat aan wie de inlichtingen zijn gevraagd, dient gebruik te maken van "de middelen waarover hij beschikt om de gevraagde inlichtingen te verkrijgen" (idem).

Gelet daarop rijst de vraag wie in België uitvoering zal moeten geven aan een verzoek om inlichtingen uitgaande van een bevoegde autoriteit van Frankrijk.

In het verdrag is niet bepaald wat in België onder "bevoegde autoriteit" wordt verstaan. Aangezien het om een gemengd verdrag gaat, is de bevoegde autoriteit niet exclusief de federale overheid, maar kan het ook om een deelstaat gaan.

Daarom verdient het aanbeveling om op het intern-Belgische vlak te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat de bevoegde autoriteiten van Frankrijk weten tot wie een verzoek om inlichtingen moet worden gericht en de federale Staat, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad van State beveelt dan ook aan daarover een samenwerkingsakkoord in de zin van artikel 92*bis* van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen te sluiten.[5]

6. De vraag rijst of de nieuwe regeling inzake het uitwisselen van inlichtingen tot administratiefrechtelijke of strafrechtelijke beteugeling en tot dwanguitvoering kan leiden wanneer geweigerd wordt mede te werken aan onderzoeksverrichtingen.

[5] Vergelijk met artikel 1*bis* van de bijzondere wet van 16 januari 1989 'betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten', en het samenwerkingsakkoord van 7 december 2001 'tussen de Federale Staat en de Gewesten betreffende de uitwisseling van informatie in het kader van de uitoefening van hun fiscale bevoegdheden en betreffende de overlegprocedures inzake technische uitvoerbaarheid van door de Gewesten voorgenomen wijzigingen aan de gewestelijke belastingen en inzake de technische uitvoerbaarheid van de invoering door de Gewesten van algemene belastingverminderingen of -vermeerderingen van de verschuldigde personenbelasting'.

51.053/1

De gemachtigde heeft in dit verband volgende toelichting verstrekt:

"In het instemmingsdecreet zijn inderdaad geen bepalingen opgenomen ivm de strafrechtelijke of administratiefrechtelijke beteugeling ingeval van niet-naleving. Dit stemt overeen met de bedoeling van de Vlaamse Regering.

Navraag leert ons dat ook op federaal niveau geen strafrechtelijke of administratiefrechtelijke sanctiebepalingen worden opgenomen in de goedkeuringswetten. De reden hiervoor is dat de belastingsadministratie voor het bekomen van de nodige informatie in principe gebruik maakt van de gemene procedure die hiervoor is voorzien (cf. Wetboek Ink. Bel 1992 – Hoofdstuk III - Onderzoek en Controle, opgenomen in Titel VII - Vestiging en Invordering van de Belastingen). Dit betekent dat bij gebrekkige of niet-medewerking de administratie kan terugvallen op de strafrechtelijke en administratieve sancties die zijn voorzien bij het overtreden van de wettelijke bepalingen terzake. (cf. Wetboek Ink. Bel 1992 - Hoofdstuk X strafbepalingen, opgenomen in Titel VII - Vestiging en Invordering van de Belastingen ALSOOK in het Strafwetboek (art. 220-224 SW).

Dit geldt ook voor de onroerende voorheffing, die ook door het WIB 92 wordt geregeld.

Voor de eigenlijke gewestbelastingen (bvb. leegstand), worden in het decreet zelf al enkele sanctiemodaliteiten voorzien, en voor de invorderingsaspecten die niet geregeld zijn worden de regels van het WIB 92 mutatis mutandis steevast van toepassing verklaard. Voor de oneigenlijke gewestbelastingen die we zelf al innen (VKB & BIV) opgenomen in het WIGB, wordt in artikel 2 WIGB een aantal sanctiemodaliteiten uit het WIB 92 van toepassing verklaard."

In het advies aan de federale regering over het wetsontwerp houdende instemming met hetzelfde avenant heeft de Raad van State twijfels geuit over het feit of de gemene procedure kan worden toegepast bij een verzoek om inlichtingen op grond van het verdrag.[6] Als gevolg daarvan is bij wet van 14 april 2011 met ingang van 1 juli 2011 in artikel 322 van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992 (hierna: WIB 92) een vierde paragraaf toegevoegd, die een regeling bevat voor inlichtingen die worden gevraagd door een buitenlandse staat.[7]

Die regeling in een federale wettekst geldt evenwel niet voor de belastingen waarnaar de gemachtigde verwijst. Artikel 322 WIB 92, zoals dat artikel geldt voor de onroerende voorheffing in het Vlaamse Gewest, bevat die regeling niet. Ook voor de andere gewestelijke belastingen waarvoor het gewest zelf de dienst verzekert, geldt de regeling niet, al was het maar omdat in artikel 2 van het Wetboek van de met de inkomstenbelastingen

[6] Advies 48.058/1 van 13 april 2010, *Parl.St.* Senaat, nr. 5-967/1, 33-35.

[7] Aanvankelijk was het de bedoeling om artikel 318 WIB 92 aan te passen (*Parl.St.* Kamer, nr. 53-1208/001, 36-46), maar uiteindelijk zijn de wijzigingen ingeschreven in artikel 322 WIB 92 (*Parl.St.* Kamer, nr. 53-1208/012, 22 e.v.).

gelijkgestelde belastingen (hierna: WIGB) geen melding wordt gemaakt van artikel 322 WIB 92.[8] Voor de leegstandsbelasting maakt artikel 33 van het decreet van 19 april 1995 'houdende maatregelen ter bestrijding en voorkoming van leegstand en verwaarlozing van bedrijfsruimten' een reeks regels inzake de onroerende voorheffing zoals van toepassing in het Vlaamse Gewest (o.m. invorderings- en vestigingsregels) van toepassing op de heffing.

De vraag of het ontwerp niet moet worden aangevuld met een algemene regeling om de meewerkplicht afdwingbaar te maken ingeval het gaat om een verzoek om inlichtingen op basis van het dubbelbelastingverdrag met Frankrijk, is dus pertinent. Het nieuwe artikel 20, paragraaf 5, van de overeenkomst (artikel 1 van het avenant) bepaalt dan wel dat "de belastingadministratie van de aangezochte overeenkomstsluitende Staat de bevoegdheid [heeft] om te vragen inlichtingen bekend te maken en om een onderzoek of verhoren in te stellen, niettegenstaande andersluidende bepalingen in de binnenlandse belastingwetgeving van die Staat", het is niet duidelijk welke dwangmiddelen de bevoegde overheid daarbij ter beschikking staan.

---

[8] Bovendien gaat het voor de betrokken belastingen (verkeersbelasting op de autovoertuigen en belasting op inverkeerstelling) om het WIB 92 zoals van toepassing in het Vlaamse Gewest voor de onroerende voorheffing (artikel 2, laatste lid WIGB).

51.053/1

De kamer was samengesteld uit

de Heren	M. VAN DAMME,	kamervoorzitter,
	J. BAERT, W. VAN VAERENBERGH,	staatsraden,
	L. DENYS,	assessor van de afdeling Wetgeving,
Mevrouw	G. VERBERCKMOES,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door Mevrouw A. SOMERS, auditeur.

DE GRIFFIER DE VOORZITTER

G. VERBERCKMOES M. VAN DAMME

ONTWERP VAN DECREET

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. Zullen volkomen gevolg hebben:
1° de overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964, zoals gewijzigd door de avenanten van 15 februari 1971, 8 februari 1999, 12 december 2008 en 7 juli 2009;
2° het avenant, ondertekend te Brussel op 7 juli 2009, bij de overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999.

Brussel, 4 mei 2012.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

BIJLAGEN

Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbel belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen.

Artikel 1

1. Deze Overeenkomst heeft tot doel de verblijfhouder van elk der verdragsluitende Staten te beveiligen voor dubbele belasting die zou kunnen voortvloeien uit de gelijktijdige toepassing van de belastingwetgeving van deze Staten.

2. Een natuurlijke persoon wordt geacht verblijfhouder te zijn van de verdragsluitende Staat waar hij over een duurzaam tehuis beschikt;

a) Indien hij in beide verdragsluitende Staten over een duurzaam tehuis beschikt, wordt hij geacht verblijfhouder te zijn van de verdragsluitende Staat, waarmede zijn persoonlijke en economische betrekkingen het nauwst zijn, dit is van de verdragsluitende Staat waar hij het middelpunt van zijn levensbelangen heeft;

b) Indien niet kan worden bepaald in welke verdragsluitende Staat deze persoon het middelpunt van zijn levensbelangen heeft, wordt hij geacht verblijfhouder te zijn van de verdragsluitende Staat waar hij gewoonlijk verblijft;

c) Indien deze persoon in elk van beide verdragsluitende Staten gewoonlijk verblijft of indien hij in geen van beide gewoonlijk verblijft, wordt hij geacht verblijfhouder van de verdragsluitende Staat te zijn, waarvan hij de nationaliteit bezit;

d) Indien deze persoon de nationaliteit van beide verdragsluitende Staten bezit of indien hij de nationaliteit van geen van beide bezit, zullen de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten de gelegenheid in gemeen overleg regelen.

3. De natuurlijke personen wier duurzaam tehuis zich aan boord van een in internationaal verkeer geëxploiteerd schip bevindt, worden geacht verblijfhouder te zijn van de verdragsluitende Staat waar de zetel van de werkelijke leiding van de onderneming zich bevindt. Hetzelfde geldt voor de natuurlijke personen die hun duurzaam tehuis aan boord van een schip in binnenvaart hebben en wier bedrijvigheid zich over het grondgebied van beide verdragsluitende Staten uitstrekt.

Indien de zetel van de werkelijke leiding van de zee- of binnenscheepvaartonderneming

aan boord van een schip of vaartuig is wordt deze zetel geacht te zijn gelegen in de verdragsluitende Staat waar de thuishaven is of bij ontstentenis van een thuishaven in de verdragsluitende Staat waarvan de ondernemer de nationaliteit heeft.

4. Een rechtspersoon wordt geacht verblijfhouder te zijn van de verdragsluitende Staat waar zijn zetel van werkelijke leiding is gelegen.

Hetzelfde geldt voor de personenvennootschappen en de verenigingen die volgens de geldende nationale wetten, geen rechtspersoonlijkheid bezitten.

Artikel 2

1. Deze Overeenkomst is van toepassing op de inkomstenbelastingen die, ongeacht de wijze van heffing, worden geheven ten behoeve van de Staat, de provinciën en de plaatselijke gemeenschappen.

2. Als inkomstenbelastingen worden beschouwd de belastingen die worden geheven op het gehele inkomen, op bestanddelen van het inkomen of op de winsten verkregen uit de vervreemding van roerende of onroerende goederen.

3. De bestaande belastingen, waarop de Overeenkomst van toepassing is, zijn :

A. Met betrekking tot België :

1° de personenbelasting;
2° de vennootschapsbelasting;
3° de rechtspersonenbelasting;
4° de belasting der niet-verblijfhouders,
met inbegrip van het gedeelte van die belastingen geïnd bij wijze van voorheffingen en aanvullende voorheffingen;
5° de opcentiemen en bijkomende taksen gevestigd op de basis of op het bedrag van die belastingen.

B. Met betrekking tot Frankrijk

1° de belasting op het inkomen van natuurlijke personen (impôt sur le revenu des personnes physiques);
2° de aanvullende belasting (taxe complémentaire);
3° de belasting op de winsten van vennootschappen en andere rechtspersonen (impôt sur les bénéfices des sociétés et autres personnes morales);
4° de grondbelasting op de gebouwde en ongebouwde grondeigendommen (contribution foncière des propriétés baties et des propriétés non baties) en de bij deze belastingen komende taksen.

4. De Overeenkomst zal mede van toepassing zijn op de belastingen van gelijke of gelijksoortige aard met inbegrip van de opcentiemen en bijkomende taksen gevestigd op de basis of op het bedrag van deze belastingen, die in de toekomst aan de bestaande belastingen zouden worden toegevoegd of deze zouden vervangen. De bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten zullen op het einde van elk jaar onderling mededeling geven van de aan hun belastingwetgeving gebrachte wijzigingen.

5. Indien wijzigingen aan sommige regelen in verband met de toepassing van de Overeenkomst opportuun worden geacht hetzij in geval van uitbreiding als bedoeld in de voorgaande paragraaf hetzij wegens veranderingen die de algemene beginselen van de belastingwetgeving van één der verslagsluitende Staten niet aantasten zoals die bij het opstellen van deze Overeenkomst in aanmerking werden genomen zullen de nodige aanpassingen het voorwerp zijn van aanvullende akkoorden die door wisseling van diplomatieke nota's in de geest van de overeenkomst zullen worden getroffen.

Artikel 3

1. Inkomsten uit onroerende goederen met inbegrip van hun toebehoren zomede de levende en dode have van landbouw en bosbedrijven zijn slechts belastbaar in een verdragsluitende Staat waar deze goederen zijn gelegen.

2. Het begrip "onroerend goed" wordt bepaald volgens de wetten van de Verdragsluitende Staat waar het betreffende goed is gelegen.

3. De rechten waarop de bepalingen van het privaatrecht betreffende de grondeigendom van toepassing zijn, het vruchtgebruik van onroerende goederen en de rechten op veranderlijke of vaste vergoedingen ter zake van de exploitatie van minerale aardlagen, bronnen en andere bodemrijkdommen, worden beschouwd als onroerende goederen in de zin van dit artikel.

4. De bepalingen van de paragrafen 1 tot 3 zijn van toepassing op de inkomsten uit de rechtstreekse exploitatie uit het verhuren of verpachten zomede uit elke andere vorm van exploitatie van onroerende goederen met inbegrip van inkomsten uit landbouw- of bosbedrijven. Zij zijn mede van toepassing op de winsten uit de vervreemding van onroerende goederen.

5. De bepalingen van de paragrafen 1 tot 4 zijn mede van toepassing op de inkomsten uit onroerende goederen van andere bedrijven dan landbouw of bosbedrijven en op de inkomsten uit onroerende goederen gebruikt voor de uitoefening van een vrij beroep.

Artikel 4

1. Handels en nijverheidswinsten zijn slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waar de vaste inrichting is gelegen waardoor zij worden voortgebracht.

De uitdrukking "handels en nijverheidwinsten" omvat niet de inkomsten als bedoeld in de artikelen 3, 7, 8, 9, 11, 15 en 16. Onder voorbehoud van de bepalingen van deze Overeenkomst worden deze inkomsten afzonderlijk of samen belast met de handels- en nijverheidswinsten, overeenkomstig de wetten van elk van de verdragsluitende Staten.

2. De deelneming van een vennoot in de handelswinsten van een onderneming opgericht in de vorm van een burgerlijke vennootschap of van een vennootschap onder gezamenlijke naam zomede de deelneming in de handelswinsten van vennootschappen en verenigingen zonder rechtsbestaan zijn slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waar de betrokken onderneming een vaste inrichting heeft naar rata van de deelgerechtigheid van deze vennoot in de winsten van bedoelde inrichting; hetzelfde geldt voor de deelneming van een gecommanditeerde vennoot in de winsten van een vennootschap bij wijze van eenvoudige geldschieting.

3. De uitdrukking "vaste inrichting" betekent een vaste bedrijfsinrichting waar de onderneming al of een deel van haar activiteit uitoefent.

4. Als vaste inrichtingen worden inzonderheid beschouwd :

a) een zetel van leiding;
b) een filiaal;
c) een kantoor;
d) een fabriek;
e) een werkplaats;
f) een mijn een steengroeve of een andere plaats van opdelving van natuurlijke hulpbronnen;
g) een constructieof montagewerkplaats waarvan de duur zes maanden overschrijdt;
h) de installaties waarover de organisatoren of ondernemers van enigerlei vertoningen, vermakelijkheden of spelen zomede de foorreizigers de rondreizende kooplieden de ambachtslieden en andere personen die werkzaamheden uitoefenen welke in het kader van dit artikel vallen in een van beide Staten beschikken wanneer

deze installaties gedurende een totale duur van ten minste dertig dagen in de loop van een kalenderjaar in deze Staat te hunner beschikking staan.

5. Een vaste inrichting wordt niet aanwezig geacht wanneer :

a) gebruik wordt gemaakt van installaties uitsluitend voor de opslag uitstalling of aflevering van aan de onderneming toebehorende koopwaren;

b) een voorraad van aan de onderneming toebehorende koopwaren wordt aangelegd uitsluitend voor de opslag, uitstalling of aflevering;

c) een voorraad van aan de onderneming toebehorende koopwaren wordt aangelegd uitsluitend voor het verwerken door een andere onderneming;

d) gebruik wordt gemaakt van een vaste bedrijfsinstallatie uitsluitend voor de aankoop van koopwaren of het inwinnen van inlichtingen voor de onderneming;

e) gebruik wordt gemaakt van een vaste bedrijfsinstallatie uitsluitend voor reclamedoeleinden voor het geven van inlichtingen voor wetenschappelijk onderzoek of voor het verrichten van soortgelijke werkzaamheden welke voor de onderneming van voorbereidende aard zijn of het karakter van hulpwerkzaamheden hebben.

Wanneer wordt vastgesteld dat ten opzichte van dezelfde onderneming verschillende van de bij a tot e bedoelde gevallen kunnen worden ingeroepen zullen de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten overleg plegen om uit te maken of deze toestand niet kenmerkend is voor het bestaan van een vaste inrichting van de onderneming.

6. Een persoon andere dan een vertegenwoordiger met onafhankelijk statuut, in de zin van § 8 hierna die in een verdragsluitende Staat voor een onderneming van de andere verdragsluitende Staat werkzaam is wordt als in de eerstgenoemde Staat aanwezige vaste inrichting beschouwd indien hij in deze Staat over machten beschikt die hij er gewoonlijk uitoefent om namens de onderneming overeenkomsten af te sluiten, tenzij de activiteit van deze persoon zich tot de aankoop van koopwaren voor de onderneming beperkt.

Wordt inzonderheid geacht dergelijke machten uit te oefenen de vertegenwoordiger die gewoonlijk uit een aan de onderneming toebehorende voorraad produkten of koopwaren opneemt die hij aan de cliëntele verkoopt en levert.

7. Een verzekeringsonderneming van een van beide verdragsluitende Staten wordt geacht een vaste inrichting in de andere verdragsluitende Staat te hebben zodra zij op het grondgebied van deze Staat premiën int of op dit grondgebied gelegen risico's verzekert door bemiddeling van een vertegenwoordiger die niet kan worden gerangschikt onder de personen als bedoeld in § 8 hierna.

8. Een onderneming van een verdragsluitende Staat wordt niet geacht een vaste inrichting in de andere verdragsluitende Staat te bezitten enkel op grond van het feit dat zij aldaar zaken doet door bemiddeling van een makelaar, een algemeen commissionair of enig ander tussenpersoon met onafhankelijk statuut, op voorwaarde dat deze personen in het normaal kader van hun activiteit handelen.

9. Het feit dat een vennootschap, verblijfhouder van een verdragsluitende Staat een vennootschap controleert of door een vennootschap wordt gecontroleerd die verblijfhouder is van de andere verdragsluitende Staat of in die andere Staat handelsverrichtingen doet, al dan niet door bemiddeling van een vaste inrichting volstaat op zichzelf niet om een van deze vennootschappen tot een vaste inrichting van de andere vennootschap te maken.

Artikel 5

1. De handels of nijverheidswinsten van de vaste inrichtingen zijn die welke voortkomen uit de gezamenlijke verrichtingen van deze inrichting zomede uit de gehele of gedeeltelijke vervreemding van in deze inrichting geïnvesteerde goederen.

2. Bij ontstentenis van een regelmatige boekhouding of van andere bewijskrachtige gegevens die een nauwkeurige vaststelling van het werkelijke bedrag van de winsten der vaste inrichting mogelijk maken plegen de bevoegde autoriteiten van beide verdragsluitende Staten zo nodig overleg om de quota van de gezamenlijke winst van de onderneming vast te stellen, die redelijkerwijze aan deze inrichting kan worden toegerekend.

3. De winsten van de vaste inrichting zoals deze werden omschreven in paragraaf 1 hierboven, omvatten inzonderheid alle baten en voordelen die, volgens normale handelspraktijken, niet aan derden toegekend zouden geweest zijn en die op een of andere wijze, direct of indirect door de vaste inrichting worden toegekend of verleend, hetzij aan de onderneming zelf of aan andere inrichtingen van deze onderneming, hetzij aan haar leiders, aandeelhouders vennoten of andere deelgenoten of aan personen die met laatstgenoemden gemeenschappelijke belangen hebben.

4. Wanneer een onderneming die door een verblijfhouder van een van beide verdragsluitende Staten wordt gedreven, afhankelijk is van of de controle bezit over een onderneming die door een verblijfhouder van de andere verdragsluitende Staat wordt gedreven of wanneer beide ondernemingen afhankelijk zijn van eenzelfde persoon of van eenzelfde groep, en één van deze ondernemingen aan de andere onderneming voorwaarden oplegt of toestaat die verschillend zijn van die welke normaal zouden worden bedongen met werkelijk onafhankelijke ondernemingen, mogen alle winsten die normaal uit de rekeningen van een van deze ondernemingen hadden moeten blijken maar die aldus, direct of indirect, naar de andere onderneming werden overgeheveld, bij de belastbare winsten van de eerste onderneming worden gevoegd. In dit geval zal dubbele belasting van de op die wijze overgehevelde winsten worden voorkomen overeenkomstig de geest van de Overeenkomst en de bevoegde autoriteiten van de verdragsluitende Staten zullen zo nodig overleg plegen om het bedrag van de overgehevelde winsten te bepalen.

5. Om de inkomsten vast te stellen van de vaste inrichting die een onderneming van een van beide verdragsluitende Staten in de andere verdragsluitende Staat bezit zal rekening worden gehouden :

eensdeels met de werkelijke onkosten en uitgaven die de onderneming heeft gedragen in de verdragsluitende Staat waar de vaste inrichting is gelegen en die rechtstreeks en speciaal het verwerven en behouden van die inkomsten bezwaren;

anderdeels met het aan de vaste inrichting normaal toerekenbare aandeel in de andere onkosten met inbegrip van de normale onkosten van bestuur en algemeen beheer die ten zetel van de werkelijke leiding ten behoeve van de ganse onderneming werden gemaakt.

Artikel 6

In afwijking van artikel 4 :

1* zijn de winsten uit de exploitatie van schepen of luchtvaartuigen in internationaal verkeer slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waar de zetel van de werkelijke leiding van de onderneming is gelegen;

2* zijn de winsten uit de exploitatie van de schepen dienend tot vervoer in de binnenwateren slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waar de zetel van de werkelijke leiding van de onderneming is gelegen.

Artikel 7

1. De inkomsten of baten verkregen door een verblijfhouder van een verdragsluitende Staat ter zake van de uitoefening van een vrij beroep of andere persoonlijke activiteiten en waarvan het regime niet speciaal geregeld is door de bepalingen van deze Overeenkomst zijn slechts dan in de andere verdragsluitende Staat belastbaar, indien bedoelde verblijfhouder voor de uitoefening van zijn activiteit beschikt over een vaste installatie waarvan hij geregeld gebruik maakt. In dit geval zijn de inkomsten of baten die door de in laatstgenoemde Staat uitgeoefende activiteit worden voortgebracht, slechts in die Staat belastbaar.

2. Worden inzonderheid bij paragraaf 1 bedoeld de activiteiten van geneesheren, advocaten, architecten en ingenieurs-raadgevers zomede de activiteit op het gebied van de wetenschap, de kunst, de letterkunde, het onderwijs en de opvoedkunde; hetzelfde geldt voor de activiteit van hen die het schouwspel in de sport beroepshalve beoefenen van de musici en andere personen die in het openbaar optreden tijdens voorstellingen die door hen zelf of voor hun eigen rekening worden ingericht.

Artikel 8

1. Royalties en andere opbrengsten voortkomend hetzij uit de concessie van het gebruik van onlichamelijke roerende goederen, zoals uitvindersoctrooien, modellen, geheime formules en procédés, fabrieksmerken en andere gelijkaardige rechten, hetzij uit de verkoop van deze goederen, auteurs en reproductierechten zomede de inkomsten uit de verhuring van bioscoopfilms, zijn slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waarvan de beneficiant verblijfhouder is.

Nochtans, indien de beneficiant van deze inkomsten of opbrengsten in de andere verdragsluitende Staat een vaste inrichting of een vaste installatie bezit, die op een of andere wijze betrokken is in de verrichtingen waaruit deze inkomsten voortkomen, zijn deze slechts belastbaar in deze andere Staat.

Deze bepalingen zijn mede van toepassing op de opbrengsten en royalties ter vergoeding van het gebruik op de verkoop van lichamelijke roerende goederen.

2. Niettegenstaande de bepalingen van paragraaf 1 hierboven zijn de aldaar vermelde royalties, opbrengsten en rechten eveneens belastbaar in de verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan de onderneming is gelegen die hiervan de last draagt :

a) wanneer en in de mate dat deze royalties opbrengsten en rechten, volgens de praktijken van deze Staat, een normaal bedrag overschrijden, rekening houdend met de handelsgebruiken, de intrinsieke waarde van de bij vermelde paragraaf bedoelde goederen en het gezamenlijk rendement voortgebracht door het benuttigen van deze goederen;

b) wanneer en in de mate dat deze royalties opbrengsten en rechten de aan de debiteuronderneming toerekenbare en met een normale winst verhoogde quota in de werkelijke lasten en uitgaven overschrijden, die door de verkrijgende onderneming tijdens de belastingperiode werden gedragen voor de verwerving, de vervolmaking of de afschrijving en het behoud van de geconcedeerde of afgestane rechten, in het geval één van deze ondernemingen feitelijk afhangt van of gecontroleerd wordt door de andere onderneming, of nog wanneer deze beide ondernemingen feitelijk afhangen van of gecontroleerd worden door een derde onderneming of door ondernemingen die van dezelfde groep afhangen;

c) ingeval deze opbrengsten of royalties aan vennootschappen of verenigingen worden betaald, wanneer en in de mate dat de bedoelde rechten direct of indirect bij hen werden ingebracht of aan hen werden ingebracht of aan hen werden geconcedeerd door de onderneming die de royalties is verschuldigd, of door haar leiders, aandeelhouders, vennoten of andere deelgenoten of door personen die met dezen gemeenschappelijke belangen hebben.

3. In de bijzondere gevallen waarin blijkt dat de bepalingen van paragraaf 2 hierboven dienen te worden toegepast, plegen de bevoegde autoriteiten van beide verdragsluitende Staten overleg om het gedeelte van de royalties, opbrengsten en rechten vast te stellen dat normaal mag worden geacht en om overeenkomstig de geest van de Overeenkomst, dubbele belasting te voorkomen van het gedeelte van deze inkomsten dat in de andere verdragsluitende Staat dan de Staat waarvan de beneficiant verblijfhouder, is aan de belasting werd onderworpen.

Artikel 9

1. Welkdanig vaste of veranderlijke bezoldigingen wegens de uitoefening van hun mandaat toegekend aan beheerders, commissarissen, vereffenaars, vennotenzaakvoerders en andere gelijkaardige mandatarissen van naamloze vennootschappen, vennootschappen bij wijze van geldschieting op aandelen en coöperatieve vennootschappen, zomede van de Franse vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid en van de Belgische personenvennootschappen met beperkte aansprakelijkheid, zijn slechts belastbaar in die van de twee verdragsluitende Staten waarvan de vennootschap verblijfhouder is.

2. Nochtans zijn de normale bezoldigingen die de belanghebbenden in een andere hoedanigheid ontvangen volgens het geval belastbaar onder de voorwaarden bepaald hetzij in artikel 7, hetzij in artikel 11, paragraaf 1, van deze overeenkomst.

Artikel 10

1. De bezoldigingen in de vorm van salarissen, lonen, wedden soldijen en pensioenen toegekend door één van de verdragsluitende Staten of door een publiekrechtelijke rechtspersoon van deze Staat, die geen nijverheids of handelsactiviteit uitoefent, zijn uitsluitend in deze Staat belastbaar.

2. Met wederzijds akkoord zal deze bepaling kunnen worden uitgebreid tot de bezoldigingen van de personeelsleden van openbare lichamen of instellingen of van juridische zelfstandige instellingen, door een van de verdragsluitende Staten of door de politieke onderdelen van deze Staatopgericht of gecontroleerd zelfs indien deze lichamen of instellingen een nijverheids of handelsactiviteit uitoefenen.

3. Nochtans vinden de voorafgaande bepalingen geen toepassing wanneer de bezoldigingen worden betaald aan verblijfhouders van de andere Staat, die de nationaliteit van deze Staat hebben.

Artikel 11

1. Onder voorbehoud van de bepalingen van de artikelen 9, 10 en 13 van deze Overeenkomst, zijn de salarissen lonen en andere soortgelijke bezoldigingen slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat op het grondgebied waarvan de persoonlijke activiteit, die de bron van deze inkomsten is, worden uitgeoefend.

2. In afwijking van paragraaf 1 hierboven :

a) mogen de salarissen lonen en andere bezoldigingen slechts worden belast in de verdragsluitende Staat waarvan de loontrekker verblijfhouder is, indien de volgende drie voorwaarden vervuld zijn :

1 de beneficiant verblijft tijdelijk in de andere verdragsluitende Staat voor een of meer tijdvakken welke gedurende het kalenderjaar 183 dagen niet te boven gaan;
2 zijn bezoldiging voor de tijdens dit verblijf uitgeoefende activiteit wordt ten laste genomen door een in eerstgenoemde Staat gevestigde werkgever;
3 hij oefent zijn activiteit niet uit ten laste van een in de andere Staat gelegen vaste inrichting of vaste installatie van de werkgever;

b) zijn de bezoldigingen met betrekking tot de activiteit uitgeoefend aan boord van een schip of een luchtvaartuig in internationaal verkeer, of aan boord van een schip dienend tot het vervoer in de binnenwateren op het grondgebied van beide verdragsluitende Staten, slechts belastbaar in diegene van deze Staten, waar de zetel van de werkelijke leiding van de onderneming is gelegen; indien deze Staat geen belasting op bedoelde bezoldigingen heft, zijn deze belastbaar in de verdragsluitende Staat, waarvan de beneficianten verblijfhouders zijn.

De bezoldigingen van personen die dienst doen op andere vervoermiddelen, welke het vervoer op het grondgebied van beide verdragsluitende Staten onderhouden, zijn slechts belastbaar in de Staat waar de vaste inrichting is gelegen waarvan deze personen afhangen of, indien dergelijke inrichting niet aanwezig, is in de verdragsluitende Staat waarvan deze personen verblijfhouders zijn;

c) zijn de grensarbeiders die deze hoedanigheid aantonen door het overleggen van de grenskaart welke door de tussen de verdragsluitende Staten gesloten bijzondere overeenkomsten werd ingesteld, op hun salarissen, lonen en andere bezoldigingen die zij als dusdanig ontvangen slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waarvan zij verblijfhouders zijn

3. De bepalingen van paragraaf 2 zijn niet van toepassing op de bezoldigingen bedoeld in artikel 9 van deze Overeenkomst.

Artikel 12

Andere pensioenen dan die welke worden bedoeld in artikel 10 van deze Overeenkomst zomede lijfrenten zijn slechts belastbaar in de verdragsluitende Staat waarvan de beneficiant verblijfhouder is.

Artikel 13

Professoren en andere leden van het onderwijzend personeel van één van beide verdragsluitende Staten, die zich naar de andere verdragsluitende Staat begeven uitsluitend om er gedurende een tijdvak dat twee jaar niet te boven gaat onderwijs te geven aan een universiteit, lyceum, college, school of andere onderwijsinstelling, zijn in laatstbedoelde Staat vrijgesteld van belasting op de bezoldiging die zij aldaar uit hoofde van hun onderwijs tijdens bedoelde periode ontvangen.

Artikel 14

Studenten en leerlingen van één van beide verdragsluitende Staten, die in de andere verdragsluitende Staat verblijven, uitsluitend om het te studeren of om er zich in hun beroep te bekwamen, worden in laatstbedoelde Staat niet onderworpen aan enige belasting op de toelagen die zij van buiten het land ontvangen.

Artikel 15

1. Inkomsten en opbrengsten uit aandelen, uit oprichtersaandelen, uit interestaandelen en uit aandelen van commanditaire vennoten in naamloze vennootschappen, vennootschappen bij wijze van geldschieting, coöperatieve vennootschappen, vennootschappen met beperkte aansprakelijkheid naar Frans recht en personenvennootschappen met beperkte aansprakelijkheid naar Belgisch recht zijn belastbaar in de verdragsluitende staat waarvan de beneficiant verblijfhouder is.

2. Paragraaf 1 is niet van toepassing indien de beneficiant van de inkomsten en opbrengsten een vaste inrichting in de andere verdragsluitende staat bezit en de aandelen of delen, die de inkomsten en opbrengsten hebben voortgebracht, van de activa van deze inrichting deel uitmaken; in dit geval zijn bedoelde inkomsten en opbrengsten slechts in deze andere staat belastbaar.

3. De verdragsluitende staat waar de inkomsten en opbrengsten hun bron hebben, behoudt het recht deze inkomsten en opbrengsten te onderwerpen aan een bij de bron geheven belasting, waarvan het tarief niet meer dan achttien ten honderd van het bedrag der dividenden mag bedragen; in dat geval wordt de aldus geheven belasting, onder de bij artikel 19 bepaalde voorwaarden, verrekend met de in de andere verdragsluitende staat verschuldigde belasting.

De bevoegde autoriteiten van beide staten plegen overleg omtrent de wijze van toepassing van die beperking.

4. De bron van de in paragraaf 1 hierboven bedoelde inkomsten en opbrengsten is gelegen in de verdragsluitende staat waarvan de schuldenaar van deze inkomsten en opbrengsten verblijfhouder is.

5. De kosteloze uitdeling, door een vennootschap, verblijfhouder van een van beide verdragsluitende staten, van aandelen of maatschappelijke delen ter vertegenwoordiging van naar haar maatschappelijk kapitaal overgeschreven reserves wordt in de andere verdragsluitende staat niet beschouwd, ongeacht de modaliteiten van deze verrichting, als aanleiding gevend tot een uitkering door deze vennootschap van dividenden of andere inkomsten van welkdanige aandelen of delen.

6. Ingeval van fusie van vennootschappen die verblijfhouders van slechts één van beide verdragsluitende staten zijn, worden de kosteloze uitdelingen van aandelen of maatschappelijke delen van de opslorpende of nieuwe vennootschap, die verblijfhouder van dezelfde staat is, in de andere verdragsluitende staat niet geacht uitkeringen van inkomsten te zijn.

Artikel 16

1. Interesten en opbrengsten van obligaties of andere verhandelbare titels van leningen, van kasbons, leningen, deposito's en alle andere schuldvorderingen zijn belastbaar in de verdragsluitende Staat waarvan de beneficiant verblijfhouder is.

2. Paragraaf 1 is niet van toepassing indien de beneficiant van de interesten en opbrengsten in de andere verdragsluitende Staat een vaste inrichting heeft en de schuldvordering of het deposito van de activa van deze inrichting deel uitmaakt. In dat geval zijn bedoelde interesten en opbrengsten slechts in deze andere Staat belastbaar.

3. De verdragsluitende Staat waar de interesten en opbrengsten hun bron hebben, behoudt het recht deze inkomsten en opbrengsten te onderwerpen aan een bij de bron geheven belasting waarvan het tarief niet meer dan vijftien ten honderd mag bedragen. In dat geval wordt de aldus geheven belasting, onder de bij artikel 19 bepaalde voorwaarden, verrekend met de in de andere verdragsluitende Staat verschuldigde belasting.

De beperking tot 15 ten honderd van het tarief van de bij de bron geheven belasting is niet van toepassing op het gedeelte van de interesten dat, rekening houdend met de schuldvordering waarvoor de rente wordt betaald, een billijke en redelijke rentevoet te boven gaat. In dat geval plegen de bevoegde autoriteiten van beide verdragsluitende Staten overleg om het gedeelte van de interesten dat normaal mag worden geacht, vast te stellen.

4. De bron van de in paragraaf 1 hierboven bedoelde interesten en opbrengsten is gelegen in de verdragsluitende Staat waarvan de schuldenaar van deze interesten en opbrengsten verblijfhouder is Nochtans worden de interesten en opbrengsten van obligaties en enigerlei leningen die een verblijfhouder van één van beide verdragsluitende Staten in de andere verdragsluitende Staat plaatst of aangaat voor de eigen behoeften van zijn in laatstgenoemde Staat gelegen vaste inrichtingen geacht hun bron in deze andere Staat te hebben.

Artikel 17

1.Vennootschappen, die verblijfhouders van België zijn en in Frankrijk een vaste inrichting hebben, blijven, wegens deze inrichting en met betrekking tot de winstverdelingen die zij doen, onderworpen aan de toepasing van een inhouding bij de bron als belasting op het inkomen van natuurlijke personen, onder de voorwaarden bepaald bij artikel 109-2 van het Algemeen Wetboek der belastingen.

Nochtans mag het gedeelte van de winstverdelingen, dat werkelijk door die inhouding wordt getroffen, niet meer bedragen dan een vierde van het in-komen dat volgens voormeld artikel 109-2 belastbaar is, terwijl dit inkomen op zijn beurt niet het bedrag mag overschrijden van de door de Franse vaste inrichting behaalde nijverheids- en handelswinsten, zoals dit bedrag, onder voorwaarden vastgesteld door de bepalingen van deze overeenkomst, in aanmerking wordt genomen voor de zetting van de belasting die de winsten van deze aard treft.

Indien de vennootschap kan aantonen, onder voorwaarden waarmede de bevoegde autoriteiten van beide vedragsluitende staten hebben kunnen instemmen, dat meer dan drie vierde van haar gezamenlijke aandelen, oprichtersaandelen of maatschappelijke deelbewijzen toebehoren aan verblijfhouders van België, wordt het gedeelte van de winstverdelingen dat volgens het voorgaande lid aan de Franse belasting onderhevig is, verminderd tot het passend bedrag.

2. Een vennootschap die verblijfhouder van België is mag in Frankrijk aan de in paragraaf 1 hierboven bedoelde inhouding niet worden onderworpen wegens hare deelneming in het beheer of in het kapitaal van een vennootschap die verblijfhouder van Frankrijk is of wegens enige andere verhouding tot deze vennootschap, maar de winsten uitgekeerd door laatstbedoelde vennootschap en vatbaar voor deze inhouding zullen voor de heffing van gezegde inhouding eventueel worden vermeerderd met alle winsten of voordelen die de Belgische vennootschap indirect uit de Franse vennootschap zou hebben betrokken onder de voorwaarden bepaald bij artikel 5, paragraaf 4 de dubbele belasting zijnde voor deze winsten en voordelen voorkomen overeenkomstig de bepalingen van artikel 19.

3. Vennootschappen die verblijfhouders van Frankrijk zijn en in België een vaste inrichting bezitten, worden in laatstgenoemde Staat, uit hoofde van te aldaar behaalde winsten, onderworpen aan het regime dat op gelijkaardige buitenlandse vennootschappen van toepassing is.

Nochtans mag de volgens de Belgische wetgeving op die winsteneisbare aanslag niet hoger zijn dan de som van de verscheidene belastingen, berekend tegen het gewone tarief, die door een gelijkaardige vennootschap, verblijfhouder van België, zouden verschuldigd zijn op haar winsten en op de inkomsten uitgekeerd als haar aandeelhouders of vennoten, ingeval die winsten dezelfde bestemming zouden krijgen als die van de vennootschap, die verblijfhouder van Frankrijk is.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt de belasting, die de uitgekeerde winsten van een gelijkaardige vennootschap, verblijfhouder van België zou treffen, berekend op een fractie van de winst van de Belgische vaste inrichting van die vennootschap, verblijfhouder van Frankrijk, die overeenstemt met de verhouding tussen de door laatstgenoemde vennootschap uitgekeerde winst en haar totale winst, zonder dat bedoelde fractie meer mag bedragen dan één vierde van de door de Belgische vaste inrichting behaalde winsten zoals die, onder de voorwaarden vastgesteld door de bepalingen van deze overeenkomst, in aanmerking worden genomen voor de zetting van de vennootschapsbelasting.

Artikel 18

Voor zover de vorenstaande artikelen van deze Overeenkomst niet anders luiden, zijn de inkomsten van de verblijfhouders van één van beide verdragsluitende Staten slechts in deze Staat belastbaar.

Artikel 19

Dubbele belasting wordt op de volgende wijze voorkomen :

A. Met betrekking tot België :

1. De inkomsten en opbrengsten uit roerende kapitalen ressorterend onder het in artikel 15, §1, omschreven regime, die in Frankrijk werkelijk de inhouding bij de bron hebben ondergaan en die worden verkregen door vennootschappen, verblijfhouders van België,

onderhevig uit dien hoofde aan de vennootschapsbelasting, worden, mits de roerende voorheffing wordt geïnd tegen het normale tarief op hun bedrag netto van Franse belasting, vrijgesteld van de vennootschapsbelasting en van de belasting bij de uitkering, onder de voorwaarden bepaald bij de Belgische interne wetgeving.

Voor de in vorenstaand lid bedoelde inkomsten en opbrengsten, die door andere verblijfhouders van België worden verkregen, alsmede voor de inkomsten en opbrengsten uit roerende kapitalen, die onder het in artikel 16, paragraaf 1, omschreven regime ressorteren en die in Frankrijk de inhouding bij de bron werkelijk hebben ondergaan, wordt de belasting in België verschuldigd op hun bedrag netto van Franse inhouding, verminderd, eensdeels, met de tegen het gewone tarief geïnde roerende voorheffing en, anderdeels, met het forfaitair gedeelte van buitenlandse belasting dat onder de door de Belgische wetgeving vastgestelde voorwaarden aftrekbaar is, zonder dat bedoeld gedeelte minder dan 15 pct. van het evenvermelde nettobedrag mag belopen.

2.Andere inkomsten dan die bedoeld in paragraaf 1 hierboven worden van de in artikel 2, paragraaf 3, A, van deze Overeenkomst vermelde Belgische belastingen vrijgesteld wanneer de belastingheffing ervan uitsluitend aan Frankrijk wordt toegekend.

3. In afwijking van paragraaf 2 mogen de Belgische belastingen worden geheven van inkomsten, waarvan de belastingheffing aan Frankrijk is toegekend in de mate dat deze inkomsten in Frankrijk niet werden belast omdat zij er werden gecompenseerd met verliezen die voor enigerlei dienstjaar ook van de in België belastbare inkomsten werden afgetrokken.

4. Niettegenstaande de vorenstaande bepalingen mogen de in deze overeenkomst bedoelde Belgische belastingen worden berekend, op de inkomsten die krachtens deze Overeenkomst in België belastbaar zijn tegen het tarief overeenstemmend met het gezamenlijke van de volgens de Belgische wetgeving belastbare inkomsten.

B. Met betrekking tot Frankrijk :

1. a) Wanneer zij hun bron in België hebben en aan verblijfhouders van Frankrijk ten goede komen, zijn de inkomsten en opbrengsten uit roerende goederen en kapitalen, die aan het in artikel 15, paragraaf 1, van deze overeenkomst bepaalde regime zijn onderworpen, zomede de interesten en opbrengsten van obligaties en andere verhandelbare titels van leningen, waarvan de belastingheffing bij artikel 16, paragraaf 1, wordt geregeld, in Frankrijk voor hun brutobedrag onderworpen aan de inhouding bij de bron eisbaar als belasting op het inkomen van natuurlijke personen, maar het tarief van die inhouding, die onder de voorwaarden van het gemeen recht wordt geheven, wordt, om rekening te houden met de in België op dezelfde inkomsten werkelijk geheven belasting, verminderd met achttien punten voor de in artikel 15, pargraaf 1, bedoelde inkomsten en opbrengsten en met vijftien punten voor de in artikel 16, paragraaf 1, bedoelde interesten en opbrengsten.

b) De inkomsten uit schuldvorderingen onderworpen aan het in artikel 16, paragraaf 1, bepaalde regime, die hun bron in België hebben en aan verblijfhouders van Frankrijk ten goede komen, zijn in Frankrijk voor hun brutobedrag belastbaar, naargelang van het geval, aan de belasting op het inkomen van natuurlijke personen en de aanvullende belasting of aan de vennootschapsbelasting, maar het bedrag van de desbetreffende aanslag wordt met vijftien punten verminderd om rekening te houden met de in België op dezelfde inkomsten werkelijk geheven belasting.

2. Andere inkomsten dan die bedoeld in paragraaf 1 hierboven zijn vrijgesteld van de onder artikel 2, paragraaf 3, B, van deze Overeenkomst vermelde Franse belasting, wanneer de belastingheffing ervan uitsluitend aan België is toegekend.

3. Niettegenstaande de vorenstaande bepalingen mogen de in deze Overeenkomst bedoelde Franse belastingen worden berekend op de inkomsten die krachtens gezegde Overeenkomst in Frankrijk belastbaar zijn, tegen het tarief overeenstemmend met het gezamenlijke van de volgens de Franse wetgeving belastbare inkomsten.

Artikel 20

1. De bevoegde autoriteiten van beide verdragsluitende Staten zullen, onder voorwaarde van wederkerigheid, de inlichtingen uitwisselen die in overeenstemming met hun respectieve belastingwetten kunnen worden verkregen voor de vaststelling van de belastbare inkomsten van de in artikel 1 van deze Overeenkomst bedoelde belastingplichtigen en die, op het stuk der belastingen waarop deze overeenkomst van toepassing is, noodzakelijk zullen zijn hetzij om de bepalingen hiervan ten uitvoer te leggen, hetzij om de juiste heffing van deze belastingen te verzekeren of om de wetsbepalingen tot voorkomen van belastingontwijking toe te passen.

2. De in uitvoering van paragraaf 1 verkregen inlichtingen zullen als geheim worden beschouwd; zij zullen, buiten de belastingplichtige of zijn gevolmachtigde, niet ter kennis worden gebracht van andere personen dan die welke zich bezig houden met de aanslagregeling en de invordering van de belastingen waarop deze overeenkomst van toepassing is alsmede met de desbetreffende bezwaarschriften en verhalen, en zij zullen noch rechtstreeks, noch onrechtstreeks mogen worden aangewend tot andere doeleinden dan de vestiging en de invordering van deze belastingen.

(1) De huidige tekst is op 19 juli 1973 in werking getreden en is voor de eerste maal van toepassing op de dividenden welke van 1 januari 1970 werden betaalbaar gesteld of op boekjaren welke met ingang van die datum worden afgesloten.

3. De bevoegde autoriteiten van één van beide verdragsluitende Staten zullen aan de bevoegde autoriteiten van de andere verdragsluitende Staat geen mededeling doen van enige inlichting die een handels of nijverheidsgeheim zou kunnen schenden; zij zullen alle inlichtingen kunnen weigeren waarvan zij zouden oordelen dat het verstrekken niet mogelijk is wegens redenen van openbare orde of die uiteraard in de andere verdragsluitende Staat niet kunnen worden verkregen op grond van de belastingwetgeving van deze andere Staat. Daarenboven zullen zij kunnen weigeren met betrekking tot hun eigen onderdanen of de vennootschappen en andere rechtspersonen opgericht naar hun eigen wetgeving, alle andere inlichtingen te verstrekken dan die welke noodzakelijk zijn voor de schifting van de inkomsten van deze belastingplichtigen overeenkomstig de artikelen 4 en 5, zomede voor de controle van hun rechten op de door deze overeenkomst bepaalde belastingvrijstellingen of -verminderingen.

4. De in dit artikel omschreven bijstand zal, met wederzijds akkoord, kunnen worden uitgebreid, binnen de perken en onder de voorwaarden bepaald in de paragrafen 1 tot 3, tot de inlichtingen noodzakelijk voor de zetting of de inning van alle andere jaarlijkse of exceptionele directe belastingen die reeds werden geheven of die later door één van de beide verdragsluitende Staten zouden worden geheven.

Artikel 21

1. De verdragsluitende Staten verbinden er zich toe, op grond van wederkerigheid, mekaar hulp en bijstand te verlenen voor de invordering, volgens de regelen van hun eigen wetgeving van de definitief verschuldigde belastingen waarop deze Overeenkomst van

toepassing is, zomede voor de aanvullende aanslagen, verhogingen, interesten en onkosten die op deze belastingen betrekking hebben.

2. De vervolgingen en uitvoeringsmaatregelen geschieden op voorlegging van een officieel afschrift van de executoir verklaarde bescheiden, eventueel vergezeld van de beslissingen die kracht van gewijsde hebben verworven.

3. De in te vorderen belastingschuldvorderingen worden in de aangezochte verdragsluitende Staat niet als bevoorrechte schuldvorderingen beschouwd en deze Staat zal niet verplicht zijn een uitvoeringsmiddel toe te passen dat door de wetgeving van de verzoekende verdragsluitende Staat niet is voorgeschreven.

4. Wanneer een belastingschuldvordering nog vatbaar is voor verhaal, kan de verzoekende verdragsluitende Staat aan de aangezochte verdragsluitende Staat vragen om conservatoire maatregelen te nemen, waarop de vorenstaande bepalingen mutatis mutandis van toepassing zijn.

5. De bepalingen van artikel 20, § 2, zijn mede van toepassing op de inlichtingen die, ter uitvoering van onderhavige artikel, ter kennis worden gebracht van de bevoegde autoriteiten van de aangezochte verdragsluitende Staat.

Artikel 22

Elke niet in deze overeenkomst nader omschreven térm zal tenzij het zinsverband een andere verklaring vereist, de betekenis hebben welke aan die term wordt toegekend door de wetgeving die in elke verdragsluitende Staat voor de in deze Overeenkomst bedoelde belastingen geldt.

Artikel 23

1. De term "Frankrijk" in de zin van deze Overeenkomst omvat het Franse moederland en de overzeese departementen (Guadeloupe, Guyane, Martinique en Réunion).

De term "België" in de zin van deze Overeenkomst duidt het grondgebied van het Koninkrijk België aan.

2. Deze Overeenkomst zal als dusdanig of met de nodige wijzigingen kunnen worden uitgebreid tot de overzeese gebieden van de Franse Republiek of tot een of meer van deze gebieden, op voorwaarde dat deze gebieden belastingen heffen van gelijksoortige aard als de belastingen waarop deze Overeenkomst van toepassing is. Een zulkdanige uitbreiding heeft uitwerking met ingang van de datum, met de wijzigingen en onder de voorwaarden (met inbegrip van de voorwaarden omtrent het ophouden van de toepasselijkheid), die in gemeen overleg tussen de verdragsluitende Staten bij wisseling van diplomatieke nota's worden vastgesteld.

3. Tenzij de verdragsluitende Staten er anders hebben over beschikt, maakt de opzegging van deze Overeenkomst krachtens artikel 28 door een van hen een einde aan de toepassing van haar bepalingen wat betreft ieder gebied waartoe ze overeenkomstig dit artikel werd uitgebreid.

Artikel 24

1. De bevoegde autoriteiten van beide verdragsluitende Staten zullen overleg plegen met betrekking tot de administratieve maatregelen die voor de uitvoering van de bepalingen van deze Overeenkomst nodig zijn en inzonderheid omtrent de rechtvaardigingen door de verblijfhouders van elke Staat te verstrekken om in de andere Staat de bij deze Overeenkomst bepaalde belastingvrijstellingen ofverminderingen te genieten.

2. Ingeval de uitvoering van sommige bepalingen van deze Overeenkomst tot moeilijkheden of twijfel aanleiding zou geven, zullen de bevoegde autoriteiten van beide verdragsluitende Staten overleg plegen om deze bepalingen in de geest van de Overeenkomst toe te passen. In bijzondere gevallen zullen zij in algemeen overleg de bij deze Overeenkomst bepaalde regelen kunnen toepassen op natuurlijke of rechtspersonen, die geen verblijfhouders van een van beide verdragsluitende Staten zijn, maar die in één van deze Staten een vaste inrichting bezitten waarvan sommige inkomsten hun bron in de andere Staat hebben.

3. Indien een verblijfhouder van een van beide verdragsluitende Staten oordeelt dat de aanslagen die te zijnen laste werden gevestigd of waarvan de vestiging te zijnen laste wordt overwogen, voor hem hebben geleid of moeten leiden tot een dubbele belastingheffing waarvan het in stand houden onverenigbaar zou zijn met de bepalingen van de Overeenkomst, kan hij, onverminderd het gebruik van zijn rechten inzake bezwaar en verhaal volgens de interne wetgeving van elke Staat, bij de bevoegde autoriteiten van de Staat waarvan hij verblijfhouder is een schriftelijk en met redenen omkleed verzoek tot herziening van deze aanslagen indienen. Dit verzoek moet worden ingediend voor het verstrijken van een termijn van zes maanden ingaande op de datum van de betekening of van de heffing bij de bron van de tweede aanslag. Indien zij de gegrondheid van dit verzoek erkennen, zullen de autoriteiten bij wie het verzoek aanhangig werd gemaakt, zich met de bevoegde autoriteiten van de andere verdragsluitende Staat verstaan om dubbele belastingheffing te voorkomen.

4. Indien blijkt dat om tot overeenstemming te komen, besprekingen opportuun zijn, zal de aangelegenheid worden voorgelegd aan een gemengde commissie waarvan de leden door de bevoegde autoriteiten van de beide verdragsluitende Staten zullen worden aangeduid.

Artikel 25

1. Onderdanen van elke verdragsluitende Staat worden in de andere verdragsluitende Staat niet onderworpen aan enige belastingheffing of desbetreffende verplichting, die anders of zwaarder is dan die waaraan de onderdanen van deze andere Staat die zich in dezelfde toestand bevinden, zijn onderworpen.

2. Het woord "onderdanen" betekend voor elke verdragsluitende Staat :

a) al de natuurlijke personen die de nationaliteit van deze Staat bezitten;

b) al de rechtspersonen, personenvennootschappen en verenigingen opgericht volgens de wetgeving van deze Staat.

3. In het bijzonder genieten de onderdanen van een van beide verdragsluitende Staten die op het grondgebied van de andere verdragsluitende Staat belastbaar zijn, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van laatstgenoemde Staat, enigerlei belasting of taksvrijstellingen, verlagingen in de basisaftrek en verminderingen die ter zake van gezinslasten worden toegekend.

Artikel 26

1. Deze Overeenkomst zal worden bekrachtigd en de akten van bekrachtiging zullen zo spoedig mogelijk te Parijs worden uitgewisseld (1).

2. De overeenkomst zal dadelijk bij de uitwisseling van de akten van bekrachtiging (1) in werking treden en haar bepalingen zullen voor de eerste maal van toepassing zijn.

1* Met betrekking tot de in artikel 8 bedoelde inkomsten op de belastingen waarvan het tot de belastingschuld aanleiding gevende feit plaats zal hebben gevonden :

a) van 1 januari 1960 af ingeval deze belastingen werkelijk ten laste van de beneficiant van de inkomsten werden ingehouden, met dien verstande dat, in dit geval, in afwijking van artikel 2, paragraaf 3, A, de Overeenkomst mede van toepassing zal zijn op de mobiliënbelasting in België eisbaar op grond van de wetgeving die voor de wet van 20 november 1962 van kracht was;

b) na verloop van een termijn van drie maanden te rekenen van de uitwisseling van de akten van bekrachtiging in de andere gevallen.

2* Met betrekking tot de in de artikelen 15 en 16 bedoelde inkomsten, op de bij de bron verschuldigde belastingen waarvan het tot de belastingschuld aanleiding gevende feit plaats zal vinden na verloop van een termijn van drie maanden te rekenen van de uitwisseling van de akten van bekrachtiging.

3* Met betrekking tot de andere inkomsten op de belastingen verschuldigd op de inkomsten die verband houden hetzij met het jaar van deze uitwisseling, hetzij met boekjaren afgesloten in de loop van het volgend jaar.

3. Met afwijking van paragraaf 2, 1*, zal artikel 8 eveneens van toepassing zijn op de belastingen, werkelijk ten laste van de beneficianten van de inkomsten, die op datum van 31 maart 1961 nog niet waren betaald en waarvan het tot de belastingschuld aanleiding gevende feit vóór 1 januari 1960 had plaatsgevonden, zelfs indien deze belastingen niet meer kunnen worden herzien op grond van de wetgeving van een of ander van de verdragsluitende Staten. In dit geval zal de overeenkomst in afwijking van artikel 2, paragraaf 3, A, eveneens van toepassing zijn op de mobiliënbelasting in België eisbaar op grond van de wetgeving die voor de wet van 20 november 1962 van kracht was.

(1) De uitwisseling van de akten van bekrachtiging heeft plaatsgehad op 17 juni 1965.

Artikel 27

1. De bepalingen van de op 16 mei 1931 tussen België en Frankrijk ondertekende Overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van sommige andere kwesties in belastingzaken zoals zij door het akkoord van 31 december 1963 werden gewijzigd, zullen voor de laatste maal van toepassing zijn :

1* met betrekking tot de in artikel 9, paragraaf 2, van deze Overeenkomst bedoelde inkomsten op de belastingen waarvan het tot de belastingschuld aanleiding gevende feit zal hebben plaatsgevonden tot bij het verstrijken van een term_n van drie maanden, te rekenen van de uitwisseling van de akten van bekrachtiging van onderhavige Overeenkomst (1);

2* met betrekking tot de in artikelen 4, 5 en 6 van deze Overeenkomst bedoelde inkomsten, op de bij de bron verschuldigde belastingen waarvan het tot de belastingschuld aanleiding

gevende feit zal hebben plaatsgevonden tot bij het verstrijken van een termijn van drie maanden te rekenen van de uitwisseling van de akten van bekrachtiging van onderhavige Overeenkomst (1);

3* met betrekking tot de andere inkomsten, op de belastingen verschuldigd op de inkomsten die verband houden hetzij met boekjaren afgesloten tijdens het jaar van de uitwisseling van de akten van bekrachtiging, hetzij met het jaar dat het jaar van deze uitwisseling voorafgaat (1).

2. Met ingang van de dag waarop deze Overeenkomst in werking zal treden en zolang zij van kracht zal blijven, zullen de bepalingen van de op 7 oktober 1929 tussen België en Frankrijk gesloten Overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting van de inkomsten van zeescheepvaart-ondernemingen van beide landen en van het op 1 december 1955 bij wisseling van brieven, tussen België en Frankrijk gesloten Akkoord tot voorkoming van dubbele belasting van de winsten of inkomsten uit de luchtvaart, ophouden van toepassing te zijn (2).

Artikel 28

Deze Overeenkomst zal van kracht blijven zolang zij niet door één van beide Staten wordt opgezegd.

Iedere verdragsluitende Staat zal de Overeenkomst evenwel met een vooropzeg van zes maanden, kunnen opzeggen voor het einde van enig kalenderjaar, te rekenen van het vierde jaar dat volgt op het jaar van de bekrachtiging.

(1) De uitwisseling van de akten van bekrachtiging heeft plaatsgehad op 17 juni 1965.

(2) Zie *Belgisch Staatsblad* van 6 september 1930 en Rubriek 2-Overeenkomsten inzake zeescheep- en luchtvaart.

In dit geval zal de Overeenkomst voor de laatste maal van toepassing zijn :

1° met betrekking tot de in de artikelen 8, 15 en 16 bedoelde inkomsten, op de bij de bron verschuldigde belastingen waarvan het tot de belastingschuld aanleiding gevende feit zal plaatsvinden uiterlijk op 31 december van het kalenderjaar voor het einde waarvan de opzegging werd betekend;

2° met betrekking tot de andere inkomsten, op de belastingen verschuldigd op de inkomsten die verband houden met het jaar voor het einde waarvan de opzegging werd betekend of met de boekjaren afgesloten in de loop van dit jaar.

Ten blijke waarvan de gevolmachtigden van beide verdragsluitende Staten deze Overeenkomst hebben ondertekend en hun zegel eraan hebben gehecht.

Gedaan te Brussel, in tweevoud, op 10 maart 1964

Voor België :	Voor Frankrijk :
P.H. Spaak	H. Spitzmuller

Slotprotocol

Op het ogenblik dat zij zullen overgaan tot de ondertekening van de heden, tussen België en Frankrijk gesloten Overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, zijn de ondergetekende gevolmachtigden omtrent de volgende bepalingen overeengekomen die een integrerend deel van de Overeenkomst zullen vormen :

1. Zolang de aanvullende onroerende voorheffing in België eisbaar op het kadastraal inkomen van de krachtens artikel 3 van de Overeenkomst in België belastbare onroerende goederen tegen een vast tarief zal worden geheven, dat meer dan 10 pct bedraagt :

a) zal bedoelde aanvullende onroerende voorheffing, verschuldigd door verblijfhouders van Frankrijk die krachtens artikel 37, §§ 4 en 5, van de wet van 20 november 1962 zijn onderworpen aan de belasting der niet-verblijfhouders, worden terugbetaald in de mate waarin zij meer bedraagt dan door de betrokkenen verschuldigde belasting der niet-verblijfhouders;

b) zal bedoelde aanvullende onroerende voorheffing, verschuldigd door de andere verblijfhouders van Frankrijk, eventueel aldus worden beperkt, dat de totale last van die aanvullende voorheffing, en van het gedeelte van de onroerende voorheffing, dat met de personenbelasting wordt verrekend niet meer bedraagt dan het gedeelte van de fictief op de totale in België behaalde of verkregen inkomsten berekende belasting der niet-verblijfhouders, dat proportioneel met gezegd kadastraal inkomen zou overeenstemmen.

2. Artikel 15, paragraaf 1, belet niet dat Frankrijk, overeenkomstig de bepalingen van zijn interne wet, als onroerende inkomsten in de zin van artikel 3 van de Overeenkomst beschouwt de maatschappelijke rechten in het bezit van vennoten of aandeelhouders van de vennootschappen waarvan het doel in feite alleen bestaat of wel in het bouwen of verwerven van onroerende goederen of groepen van onroerende goederen met het doel deze goederen te verdelen om het eigendom of het genot van die gedeelten aan de leden toe te kennen, of wel in het beheren van de aldus verdeelde onroerende goederen of groepen van onroerende goederen. Nochtans zal België, binnen de grenzen vastgesteld in de artikelen 15, paragrafen 1 en 2, en 19A, paragraaf 1, belasting mogen heffen van de inkomsten door verblijfhouders van België behaald uit maatschappelijke rechten, die door aandelen of delen van bedoelde vennootschappen, verblijfhouders van Frankrijk, zijn vertegenwoordigd.

3. Artikel 15, paragraaf 3, van deze Overeenkomst belet niet de inning door België :

a) van de roerende voorheffing die, overeenkomstig de bepalingen van zijn interne wetgeving, wordt berekend tegen het tarief van 15 pct op een belastbaar inkomen dat overeenstemt met 85/70 van de in artikel 15 van de Overeenkomst bedoelde inkomsten en opbrengsten die door vennootschappen, verblijfhouders van België, aan verblijfhouders van Frankrijk worden toegekend;

b) van de bijzondere aanslag die, krachtens artikel 29 van de wet van 20 november 1962 houdende hervorming van de inkomstenbelastingen, eisbaar is op een gedeelte van de bedragen, die in geval verdeling van het maatschappelijk vermogen van, vennootschappen, verblijfhouders van België, worden uitgekeerd;

c) van de bijzondere aanslag die, overeenkomstig artikel 28 van gezegde wet, door dezelfde vennootschappen in geval van terugkoop van hun eigen aandelen of delen is verschuldigd.

4. Voor de toepassing van artikel 17, paragraaf 3, lid 2, van de Overeenkomst is, in de huidige stand van de Belgische wetgeving, het gewone tarief in hoofdsom van de vennootschapsbelasting dat van 30 pct.

5. Rekening houdend met de in beide verdragsluitende Staten van kracht zijnde belastingwetgeving worden voor de toepassing van artikel 19, A-1 en B-1-a de inkomsten en opbrengsten, die ressorteren onder het in artikel 15 paragraaf 1 omschreven regime geacht werkelijk een belastinginhouding bij de bron te hebben ondergaan in de Staat waarvan de vennootschapschuldenaarster een verblijfhouder is.

6. Voor de toepassing van de bepalingen van de Overeenkomst :

a) worden onder voorbehoud, in voorkomend geval, van de meer gunstige bepalingen, welke hen zouden worden verleend op grond van de algemene regelen van het volkenrecht of van bijzondere overeenkomsten, de leden van een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging van een van beide Staten, die in de tweede Staat of in een derde Staat verblijven en de nationaliteit van de zendstaat bezitten, beschouwd als verblijfhouders van laatstgenoemde Staat indien zij er gehouden zijn tot het betalen van de belasting die normaal op hun totale inkomsten is verschuldigd,

b) worden de internationale instellingen, hun organen en ambtenaren, alsmede de personen behorende tot een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging van een andere Staat dan de verdragsluitende Staten, die in een van beide Staten wonen of verblijven en er niet onderworpen zijn aan de belasting die normaal op hun totale inkomsten is verschuldigd, niet als verblijfhouders van deze Staat beschouwd.

Gedaan te Brussel, in tweevoud, op 10 maart 1964.

Voor België :
P.H. Spaak.

Voor Frankrijk
H. Spitzmuller

Brussel 10 maart 1964

Mijnheer de Minister,

Op het ogenblik dat wij onze handtekening zullen plaatsen onder de Overeenkomst die tussen onze beide Staten tot stand kwam tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand in zake inkomstenbelastingen en onder verwijzing naar artikel 4, paragraaf 7, van deze Overeenkomst, heb ik de eer U ter kennis te brengen dat de Verdragsluitende Partij die ik vertegenwoordig voorstelt de draagwijdte van voormelde bepaling te omschrijven zoals hierna volgt.

Overeengekomen wordt dat een onderneming van één van beide Staten, die een door de Autoriteiten van de andere Staat erkende vertegenwoordiger heeft, slechts moet worden geacht in laatstgenoemde Staat een vaste inrichting te bezitten, wanneer deze vertegenwoordiger er zich niet toe beperkt een administratieve taak te vervullen maar werkzaamheden verricht die, gelet op hun aard en hun belangrijkheid volstaan om te kunnen beschouwen dat de onderneming door bemiddeling van deze vertegenwoordiger in het andere Land een normale en gewone handelsbedrijvigheid uitoefent.

Deze regel zal voor de belastingheffing in Frankrijk van de Belgische verzekeringsmaatschappijen van toepassing zijn van het jaar 1960 af, dit is voor de belastingheffing van deze maatschappijen over het jaar 1960 of over het boekjaar afgesloten in de loop van dit jaar, zomede over de volgende jaren of boekjaren. Verder zal niet worden aangedrongen op de aanslagen over vorige jaren, die op datum van 31 maart 1961 eventueel nog moeten worden gevestigd.

Zijne Excellentie zou mij zeer verplichten indien hij mij de instemming van de Hoge Verdragsluitende Partij die hij vertegenwoordigt, met de vorenstaande Interpretatie zou kunnen betuigen.

Met bijzondere hoogachting.

(w.g.) H. Spitzmuller

Zijne Excellentie de Heer P.H. Spaak

Minister van Buitenlandse Zaken te Brussel

Brussel 10 maart 1964

Mijnheer de Ambassadeur,

Bij brief van heden heeft Uwe Excellentie mij het volgende medegedeeld :

"Op het ogenblik dat wij onze handtekening zullen plaatsen onder de Overeenkomst die tussen onze beide Staten tot stand kwam tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen en onder verwijzing naar artikel 4, paragraaf 7, van deze Overeenkomst, heb ik de eer U ter kennis te brengen dat de Hoge Verdragsluitende Partij die ik vertegenwoordig voorstelt de draagwijdte van voormelde bepaling te omschrijven zoals hierna volgt.

Overeengekomen wordt dat een onderneming van één van beide Staten, die een door de Autoriteiten van de andere Staat erkende vertegenwoordiger heeft, slechts moet worden geacht in laatstgenoemde Staat een vaste inrichting te bezitten, wanneer deze vertegenwoordiger er zich niet toe beperkt een administratieve taak te vervullen maar werkzaamheden verricht die, gelet op hun aard en hun belangrijkheid, volstaan om te kunnen beschouwen dat de onderneming door bemiddeling van deze vertegenwoordiger in het andere Land een normale en gewone handelsbedrijvigheid uitoefent.

Deze regel zal voor de belastingheffing in Frankrijk van de Belgische verzekeringsmaatschappijen van toepassing zijn van het jaar 1960 af, dit is voor de belastingheffing van deze maatschappijen over het jaar 1960 of over het boekjaar afgesloten in de loop van dit jaar, zomede over de volgende jaren of boekjaren. Verder zal niet worden aangedrongen op de aanslagen over vorige jaren, die op datum van 31 maart 1961 eventueel nog moesten worden gevestigd.

Zijne Excellentie zou mij zeer verplichten indien hij mij de instemming van de Hoge Verdragsluitende Partij die hij vertegenwoordigt, met de vorenstaande interpretatie zou kunnen betuigen."

Ik heb de eer Uwe Excellentie te berichten dat de Hoge Verdragsluitende Partij die ik vertegenwoordig haar goedkeuring aan de tekst van bovenstaande mededeling hecht.

Met bijzondere hoogachting.

(w.g.) P.H. Spaak.

Zijne Excellentie de Heer H. Spitzmuller,

Ambassadeur van Frankrijk te Brussel.

AVENANT VAN 1971

Avenant bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend op 10.03.1964

Artikel 1

Artikel 15 van de Overeenkomst wordt door de volgende bepalingen vervangen:

"Artikel 15

1. Dividenden die hun bron in een Overeenkomstsluitende Staat hebben en aan een verblijfhouder van de andere Staat worden betaald, zijn in die andere Staat belastbaar.

2. Deze dividenden mogen evenwel onder voorbehoud van de bepalingen van § 3 in de Overeenkomstsluitende Staat, waarvan de vennootschap die de dividenden betaalt verblijfhouder is, overeenkomstig de wetgeving van die Staat worden belast, maar de aldus geheven belasting mag niet hoger zijn dan :

a) 10 pct van het brutobedrag van de dividenden indien de genieter een vennootschap is die ten minste 10 pct. van het kapitaal van de uitdelende vennootschap sedert het begin van het laatste, voor de uitkering afgesloten, boekjaar van deze vennootschap in uitsluitende eigendom heeft;

b) 15 pct van het brutobedrag van de dividenden in andere gevallen.

Deze paragraaf laat onverlet de belastingheffing van de vennootschap ter zake van de winsten waaruit de dividenden worden betaald.

3. Wanneer zij aan een natuurlijke persoon verblijfhouder van België worden betaald, geven dividenden, welke door een vennootschap, verblijfhouder van Frankrijk, worden betaald en waarvan een recht op een belastingtegoed zou zijn verbonden indien zij door verblijfhouders van Frankrijk waren verkregen, recht op betaling van het belastingtegoed na aftrek van de bronheffing, berekend tegen het tarief van 15 pct op het brutodividend gevormd door het uitgedeelde dividend verhoogd met het belastingtegoed.

4. Tenzij hij in de § 3 bedoelde betaling verkrijgt, kan een verblijfhouder van België, die dividenden ontvangt van een vennootschap, verblijfhouder van Frankrijk, om de teruggave verzoeken van de voorheffing met betrekking tot die dividenden, welke in voorkomend geval door de uitkerende vennootschap werd gekweten. Frankrijk mag het bedrag van de terugbetaalde sommen aan de in § 2 van dit artikel bedoelde bronheffing onderwerpen en tegen het tarief dat van toepassing is op de dividenden waarop de terugbetaalde sommen betrekking hebben.

5. Het woord "dividenden" betekent in dit artikel, onder voorbehoud van artikel 4, § 2 inkomsten uit aandelen genotsaandelen of rechten mijnaandelen oprichtersaandelen of andere winstaandelen alsmede inkomsten van andere maatschappelijke delen, die volgens de belastingwetgeving van de Staat waarvan de uitkerende vennootschap verblijfhouder is op dezelfde wijze als inkomsten van aandelen worden belast.

6. De bepalingen van de §§ 1 tot 4 zijn niet van toepassing indien de genieter van de dividenden, verblijfhouder van een Overeenkomstsluitende Staat, in de andere Overeenkomstsluitende Staat, waarvan de vennootschap die de dividenden toekent verblijfhouder is, een vaste inrichting heeft waarmede de deelneming die de dividenden oplevert wezenlijk is verbonden. In een zodanig geval zijn die dividenden slechts in die andere Staat belastbaar.

7. De kosteloze uitdeling, door een vennootschap, verblijfhouder van een van beide Overeenkomstsluitende Staten van aandelen of maatschappelijke delen ter vertegenwoordiging van naar haar maatschappelijk kapitaal overgeschreven reserves, wordt in de andere Overeenkomstsluitende Staat, niet beschouwd, ongeacht de modaliteiten van deze verrichting, als aanleiding gevend tot een uitkering door deze vennootschap van dividenden of andere inkomsten van welkdanige aandelen of delen.

8. In geval van fusie van vennootschappen die verblijfhouders van slechts één van beide Overeenkomstsluitende Staten zijn, worden de kosteloze uitdelingen van aandelen of maatschappelijke delen van de opslorpende of nieuwe vennootschap, die verblijfhouder van dezelfde Staat is in de andere Overeenkomstsluitende Staat niet geacht uitkeringen van inkomsten te zijn.

9. De bevoegde autoriteiten plegen overleg omtrent de wijze van toepassing van dit artikel."

Artikel 2

1. §1 van artikel 17 van de Overeenkomst wordt door de volgende bepalingen vervangen:

" Vennootschappen die verblijfhouder van België zijn en in Frankrijk een vaste inrichting hebben, blijven onder de door de Franse interne wetgeving bepaalde voorwaarden in Frankrijk aan de bronheffing onderworpen met dien verstande dat :

a) de grondslag waarop die bronheffing wordt geheven tot de helft wordt verminderd;

b) het tarief van die heffing 10 pct niet te boven gaat.

2.Het derde lid van §3 van artikel 17 wordt door de volgende bepaling vervangen:

"Voor de toepassing van deze bepaling wordt de belasting, die de uitgekeerde winsten van een gelijkaardige vennootschap, verblijfhouder van België zou treffen, berekend tegen het tarief van 10 pct op de helft van het verschil tussen, eensdeels, de winst van de vaste inrichting en, anderdeels, het bedrag dat bekomen wordt door op die winst het normale tarief, in hoofdsom, van de vennootschapsbelasting op de uitgekeerde winsten van vennootschappen, die verblijfhouder van België zijn, toe te passen."

Artikel 3

1. §1 van artikel 19, onderafdeling A, van de Overeenkomst wordt als volgt gewijzigd:

a) in het eerste lid worden de woorden "in artikel 15,§1" vervangen door de woorden "in artikel 15,§§2 en 4";

b) er wordt een als volgt luidend 3de lid toegevoegd:

"Met betrekking tot dividenden die onder de toepassing van de in artikel 15, §§ 2 en 3, bepaalde regeling vallen en aan een natuurlijke persoon, verblijfhouder van België, worden toegekend, kan deze persoon ter zake van die inkomsten, in plaats van de verrekening van het hierboven vermelde forfaitair gedeelte van buitenlandse belasting de verrekening bekomen van het belastingkrediet tegen het tarief en op de wijze waarin de Belgische wetgeving voorziet ter zake van dividenden uitgekeerd door vennootschappen die verblijfhouder van België zijn, mits hij zulks schriftelijk aanvraagt ten laatste binnen de termijn die gesteld is voor het indienen van zijn jaarlijkse aangifte."

2. Lid a) van §1 van artikel 19, onderafdeling B, van de Overeenkoms twordt door de volgende bepalingen vervangen:

" Wanneer zij hun bron in België hebben en aan verblijfhouders van Frankrijk ten goede komen, zijn inkomsten en opbrengsten, die onder de in artikel 15, § 1, of in artikel 16, § 1, van deze Overeenkomst bedoelde regeling vallen, in Frankrijk belastbaar op hun brutobedrag maar wordt de in Frankrijk op die inkomsten en opbrengsten eisbare belasting verminderd met het bedrag van de belasting, welke in België van dezelfde inkomsten werd geheven onder de in artikel 15, § 2, en in artikel 16, § 3, gestelde voorwaarde."

Artikel 4

Dit Avenant zal worden bekrachtigd en de bekrachtigingsoorkonden zullen zo spoedig mogelijk te Parijs worden uitgewisseld.

Het zal een maand na de uitwisseling van de bekrachtigingsoorkonden in werking treden.

Zijn bepalingen zullen voor de eerste maal van toepassing zijn op dividenden welke van 1 januari 1970 af betaalbaar werden gesteld of op boekjaren welke met ingang van die datum worden afgesloten.

Artikel 5

Dit Avenant maakt een integrerend deel uit van de Overeenkomst en zal in werking blijven zolang de Overeenkomst van toepassing zal zijn.

Ten blijke waarvan de gevolmachtigden van beide Staten dit Avenant hebben ondertekend en van hun zegel voorzien.

Gedaan te Brussel, op 15 februari 1971, in tweevoud, in de Nederlandse en de Franse taal, zijnde de twee teksten gelijkelijk authentiek.

Voor België:	*Voor Frankrijk*
P. Harmel	*G. Begougne de Juniac*

AVENANT VAN 1999

Avenant bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomsten, belastingen, ondertekend te Brussel op 10.03.1964

De Regering van het Koninkrijk België en De Regering van de Republiek Frankrijk

Wensende de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 (hierna te noemen « de Overeenkomst ») te wijzigen, zijn als volgt overeengekomen :

Artikel 1

1. Artikel 11, paragraaf 2 c) van de Overeenkomst wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« c) De salarissen, lonen en andere soortgelijke bezoldigingen verkregen door een inwoner van een overeenkomstsluitende Staat die zijn activiteit uitoefent in de grenszone van de andere overeenkomstsluitende Staat en die zijn duurzaam tehuis in de grenszone van de eerstgenoemde Staat heeft, zijn slechts in die Staat belastbaar.

De grenszone van elke Staat omvat alle gemeenten die gelegen zijn in de zone begrensd door de gemeenschappelijke grens van de overeenkomstsluitende Staten en een lijn getrokken op een afstand van twintig kilometer van die grens, met dien verstande dat de gemeenten die door deze lijn worden doorsneden, in de grenszone worden opgenomen.

De bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten regelen, gezamenlijk of afzonderlijk, de modaliteiten voor de toepassing van de voorafgaande bepalingen en komen, indien nodig, inzonderheid overeen welke bewijsstukken voor de toepassing van deze bepalingen moeten worden verstrekt. »

2. Voor de toepassing van de laatste alinea van paragraaf 1 wordt gebruik gemaakt van de formulieren 276 Grens, 276 Front en 5206 tot de bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten daarover iets anders beslissen.

Artikel 2

Artikel 25 van de Overeenkomst wordt vervangen door de volgende bepalingen :

« 1. a) Onderdanen van een overeenkomstsluitende Staat worden in de andere overeenkomstsluitende Staat niet onderworpen aan enige belastingheffing of daarmede verband houdende verplichting, die anders of zwaarder is dan de belastingheffing en daarmede verband houdende verplichtingen waaraan onderdanen van die andere Staat onder gelijke omstandigheden, inzonderheid met betrekking tot de woonplaats, zijn of kunnen worden onderworpen. Niettegenstaande de bepalingen van artikel 1 is deze bepaling

ook van toepassing op personen die geen inwoner zijn van een overeenkomstsluitende Staat of van beide overeenkomstsluitende Staten.

b) Er is overeengekomen dat een natuurlijke persoon, een rechtspersoon, een personenvennootschap of een vereniging die inwoner is van een overeenkomstsluitende Staat zich niet in dezelfde omstandigheden bevindt als een natuurlijke persoon, een rechtspersoon, een personenvennootschap of een vereniging die geen inwoner is van die Staat, en dit, ongeacht de definitie van de nationaliteit, zelfs indien de rechtspersonen, de personenvennootschappen en de verenigingen worden beschouwd als onderdanen van de overeenkomstsluitende Staat waarvan zij inwoner zijn.

2. Niettegenstaande de bepalingen van paragraaf 1 worden natuurlijke personen die inwoner zijn van een overeenkomstsluitende Staat en die in de andere overeenkomstsluitende Staat een dienstbetrekking uitoefenen, in die andere Staat terzake van de inkomsten uit deze werkzaamheden niet onderworpen aan enige belastingheffing of daarmede verband houdende verplichting, die zwaarder is dan de belastingheffing en daarmede verband houdende verplichtingen waaraan natuurlijke personen die inwoner zijn van die andere Staat en die aldaar een dienstbetrekking uitoefenen, zijn of kunnen worden onderworpen. De persoonlijke aftrekken, tegemoetkomingen en verminderingen uit hoofde van de gezinstoestand of gezinslasten welke die andere Staat aan zijn eigen inwoners verleent, worden verleend aan de in de vorige zin bedoelde personen, maar ze worden verminderd naar rata van de bezoldigingen die uit die andere Staat afkomstig zijn in verhouding tot het totale beroepsinkomen, ongeacht de herkomst ervan, waarvan die personen de begunstigden zijn.

3. De belastingheffing van een landbouw of bosbedrijf dat een inwoner van een overeenkomstsluitende Staat in de andere overeenkomstsluitende Staat heeft, van een vaste inrichting die een onderneming van een overeenkomstsluitende Staat in de andere overeenkomstsluitende Staat heeft, of van een vaste basis waarover een inwoner van een overeenkomstsluitende Staat in de andere overeenkomstsluitende Staat beschikt, is in die andere Staat niet ongunstiger dan de belastingheffing van, naar het geval, inwoners of ondernemingen van die andere Staat die dezelfde werkzaamheden uitoefenen. De persoonlijke aftrekken, tegemoetkomingen en verminderingen uit hoofde van de gezinstoestand of gezinslasten welke die andere Staat aan zijn eigen inwoners verleent, worden verleend aan de in de vorige zin bedoelde personen, maar ze worden verminderd

naar rata van de inkomsten uit land of bosbouw, van de winst van een onderneming of van de inkomsten uit zelfstandige werkzaamheden die in die andere Staat zijn verwezenlijkt in verhouding tot het totale beroepsinkomen, ongeacht de herkomst ervan, waarvan die personen de begunstigden zijn.

4. De uitdrukking "onderdanen" betekent voor elke overeenkomstsluitende Staat :

a) alle natuurlijke personen die de nationaliteit van die Staat bezitten;

b) alle rechtspersonen, personenvennootschappen en verenigingen die hun rechtspositie als zodanig ontlenen aan de wetgeving van de genoemde Staat. »

Artikel 3

1. Elke overeenkomstsluitende Staat zal de andere in kennis stellen van de voltooiing van de procedures die door zijn wetgeving voor de inwerkingtreding van dit Avenant zijn vereist. Dit Avenant zal in werking treden op de dag waarop de laatste kennisgeving is ontvangen.

2. De bepalingen van het Avenant zullen van toepassing zijn :

a) met betrekking tot artikel 1 op de inkomsten die werden verkregen, verwezenlijkt, betaald of toegekend vanaf 1 januari 1999;

b) met betrekking tot artikel 2 op de inkomsten die werden verkregen, verwezenlijkt, betaald of toegekend vanaf 1 januari 1996.

Artikel 4

Dit Avenant, dat een integrerend deel van de Overeenkomst vormt, zal in werking blijven zolang de Overeenkomst zelf in werking blijft.

Ten blijke waarvan de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gevolmachtigd, dit Avenant hebben ondertekend.

Gedaan in tweevoud te Brussel, op 8 februari 1999, in de Franse en de Nederlandse taal, zijnde de twee teksten gelijkelijk authentiek.

Voor de Regering van het Koninkrijk België :
De heer J.J. VISEUR,
Minister van Financiën

Voor de Regering van de Republiek Frankrijk :
De heer D. STRAUSSKAHN,
Minister van Economie, Financiën en Industrie

AVENANT VAN 2008

Avenant bij de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999

De Regering van het Koninkrijk België
en
De Regering van de Republiek Frankrijk,

Wensende de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen (samen met een Protocol), ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door de Avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999 (hierna te noemen « de Overeenkomst ») te wijzigen,

zijn het volgende overeengekomen :

Artikel 1

Artikel 11, paragraaf 2 c), van de Overeenkomst wordt vervangen door de volgende bepalingen :
« c) De bepalingen van de paragrafen 1 en 2, a) en b), zijn van toepassing onder voorbehoud van de bepalingen van het aanvullend Protocol inzake grensarbeiders. »

Artikel 2

Aan de Overeenkomst wordt een « aanvullend Protocol inzake grensarbeiders » toegevoegd, luidend als volgt :

« 1. Salarissen, lonen en andere soortgelijke bezoldigingen, verkregen door een inwoner van een overeenkomstsluitende Staat die zijn werkzaamheid uitoefent in de grensstreek van de andere overeenkomstsluitende Staat en die uitsluitend in de grensstreek van de eerstgenoemde Staat een duurzaam tehuis heeft, zijn slechts in die Staat belastbaar.

2. Voor de toepassing van dit Protocol omvat de grensstreek van elke overeenkomstsluitende Staat alle gemeenten die gelegen zijn in de streek die wordt begrensd door de gemeenschappelijke grens van de overeenkomstsluitende Staten en een lijn getrokken op een afstand van twintig kilometer van die grens, met dien verstande dat de gemeenten die door deze lijn worden doorsneden in de grensstreek worden opgenomen. Alle andere gemeenten die, voor de toepassing van artikel 11, paragraaf 2, c), van de Overeenkomst die op 1 januari 1999 van kracht was, beschouwd werden als zijnde gelegen in de grensstreek van elke overeenkomstsluitende Staat, worden eveneens geacht begrepen te zijn in de Franse of de Belgische grensstreek, naargelang het geval.

3. Bezoldigingen die vanaf 1 januari 2007 worden verkregen ter zake van een binnen de Franse grensstreek uitgeoefende werkzaamheid in loondienst door personen die hun duurzaam tehuis in de Belgische grensstreek hebben, zijn, in afwijking van paragraaf 1, belastbaar onder de voorwaarden waarin is voorzien in artikel 11, paragrafen 1 en 2, a) en b), van de Overeenkomst.

4. a) Het stelsel dat is bepaald in paragraaf 1, is van toepassing op bezoldigingen die in de loop van de jaren 2003 tot 2008 worden ontvangen door werknemers die hun duurzaam tehuis in de Franse grensstreek hebben en die hun werkzaamheid in loondienst niet meer dan 45 dagen per kalenderjaar buiten de Belgische grensstreek uitoefenen.

Een deel van de dag dat de grensstreek wordt verlaten, zal geteld worden als een volledige dag.
De trajecten die de werknemer buiten de grensstreek aflegt in het kader van een transportwerkzaamheid zullen niet opgenomen worden in het totaal van de dagen, voor zover de totale afstand die buiten de grensstreek wordt afgelegd niet meer bedraagt dan een kwart van de totale afstand die noodzakelijkerwijze wordt afgelegd voor de uitoefening van deze werkzaamheid.

b) Het stelsel dat is bepaald in paragraaf 1, is van toepassing op bezoldigingen die in de loop van de jaren 2009 tot 2011 worden ontvangen door werknemers die hun duurzaam tehuis in de Franse grensstreek hebben en die hun werkzaamheid in loondienst niet meer dan 30 dagen per kalenderjaar buiten de Belgische grensstreek uitoefenen.

Het stelsel is niet van toepassing op werknemers die op 31 december 2008 hun duurzaam tehuis in België hebben.

5. Het stelsel dat is bepaald in paragraaf 1, is van toepassing op bezoldigingen die in de loop van een periode van 22 jaar, die aanvangt op 1 januari 2012, worden ontvangen uitsluitend door werknemers die op 31 december 2011 hun duurzaam tehuis in de Franse grensstreek hebben en hun werkzaamheid in loondienst uitoefenen binnen de Belgische grensstreek, onder voorbehoud dat deze laatsten :

a) hun duurzaam tehuis in de Franse grensstreek behouden;

b) de uitoefening van hun werkzaamheid in loondienst in de Belgische grensstreek voortzetten;

c) in de uitoefening van hun werkzaamheid niet meer dan 30 dagen per kalenderjaar de Belgische grensstreek verlaten.

Het niet-naleven van één van deze voorwaarden leidt tot het definitieve verlies van het voordeel van het stelsel. Indien de grensarbeider echter een eerste maal de in punt c) van deze paragraaf bedoelde voorwaarde niet vervult, verliest hij het voordeel van het stelsel enkel voor het betrokken jaar.

Tijdens afwezigheden voortvloeiend uit omstandigheden zoals ziekte, ongeval, betaald educatief verlof, vakantie of werkloosheid, wordt de uitoefening van de werkzaamheid in loondienst in de Belgische grensstreek beschouwd als zijnde voortgezet in de zin van punt b).

De bepalingen van deze paragraaf zijn van toepassing op werknemers die hun duurzaam tehuis in de Franse grensstreek hebben maar op 31 december 2011 hun betrekking in de Belgische grensstreek hebben verloren en die aantonen dat ze in de loop van 2011 hun werkzaamheid gedurende 3 maanden in deze laatste grensstreek hebben uitgeoefend.

Het stelsel is niet van toepassing op werknemers die op 31 december 2008 hun duurzaam tehuis in België hebben.

6. Een werknemer die zijn duurzaam tehuis in de Franse grensstreek heeft en die in de

Belgische grensstreek een werkzaamheid in loondienst uitoefent waarvan de tijdsduur is beperkt tot een deel van het jaar, hetzij wegens het seizoensgebonden karakter van het werk, hetzij omdat de bezoldigde werknemer voor een bepaalde periode van het jaar is aangeworven als aanvullend personeelslid (uitzendkrachten), wordt gekwalificeerd als « seizoensgrensarbeider ». Die tijdsduur mag niet meer bedragen dan 90 gepresteerde dagen per kalenderjaar.

De bezoldigingen die tot en met 31 december 2033 worden ontvangen door seizoensgrensarbeiders, genieten het voordeel van het in paragraaf 1 bedoelde stelsel, onder de voorwaarden die zijn vermeld in de paragrafen 2 en 7, mits het aantal dagen dat de Belgische grensstreek wordt verlaten niet meer bedraagt dan 15 % van het aantal gepresteerde dagen gedurende het beschouwde jaar.

7. De telling van de dagen dat de grensstreek wordt verlaten, zoals beoogd in de paragrafen 4, b), 5 en 6, gebeurt overeenkomstig de volgende principes :

a) een deel van de dag dat de grensstreek wordt verlaten, zal geteld worden als een volledige dag.

b) de volgende gevallen waarin de grensstreek wordt verlaten, zullen niet opgenomen worden in het totaal van de dagen :

(i) de gevallen van overmacht, buiten de wil van de werkgever en de werknemer;
(ii) de incidentele doorreis in België buiten de grensstreek om zich naar een plaats binnen de Belgische grensstreek of buiten België te begeven;
(iii) werkzaamheden inherent aan de functie van vakbondsafgevaardigde;
(iv) het deelnemen aan een comité voor preventie en bescherming op het werk, of aan een paritair comité of het bijwonen van een vergadering van de werkgeversfederatie;
(v) het deelnemen aan een ondernemingsraad;
(vi) het bijwonen van een personeelsfeest;
(vii) doktersbezoeken;
(viii) de grensstreek verlaten voor beroepsopleiding, beperkt tot 5 werkdagen per kalenderjaar;
(ix) de trajecten die de werknemer buiten de grensstreek aflegt in het kader van een transportwerkzaamheid, voor zover de totale afstand die buiten de grensstreek wordt afgelegd niet meer bedraagt dan een kwart van de totale afstand die noodzakelijkerwijze wordt afgelegd voor de uitoefening van deze werkzaamheid.

8. Indien de voorgaande bepalingen van dit Protocol niet van toepassing zijn, zijn de bezoldigingen die een inwoner van Frankrijk ontvangt ter zake van een werkzaamheid in loondienst uitgeoefend binnen de Belgische grensstreek, belastbaar overeenkomstig de bepalingen van artikel 11, paragrafen 1 en 2, a) en b), van de Overeenkomst.

De bepalingen van dit Protocol zijn niet van toepassing op de bezoldigingen zoals bedoeld in artikel 9 van de Overeenkomst.

9. Voor de toepassing van de paragrafen 4, b), 5 en 6 van dit Protocol moet een werkgever, die inwoner is van België of in België over een inrichting beschikt en die gebruik maakt of gebruik heeft gemaakt van de diensten van een inwoner van Frankrijk die in aanmerking komt om de voordelen van het in paragraaf 1 bedoelde stelsel te genieten, in de loop van de maand maart van elk kalenderjaar, en zulks ten vroegste in maart 2010, bevestigen dat die inwoner van Frankrijk in de loop van het voorgaande kalenderjaar, en onder voorbehoud van de in paragrafen 5 en 7 bedoelde uitzonderingen, zijn werkzaamheid in loondienst gedurende niet meer dan 30 dagen buiten de Belgische grensstreek heeft uitgeoefend of

gedurende niet meer dan 15 % van het aantal gepresteerde dagen indien het een seizoensgrensarbeider betreft.

De bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten stellen de toepassingsregels van het huidig Protocol vast en bepalen welke bewijsstukken nodig zijn voor de toepassing ervan. »

Artikel 3

In het Slotprotocol van 10 maart 1964 wordt na het punt 6 een punt 7 toegevoegd dat als volgt luidt :
« 7. Voor het vaststellen van de aanvullende belastingen die worden gevestigd door de Belgische gemeenten en agglomeraties, houdt België, niettegenstaande elke andere bepaling van de Overeenkomst en van het Aanvullend Protocol inzake grensarbeiders, rekening met de beroepsinkomsten die in België vrijgesteld zijn van belasting volgens de Overeenkomst en dit Protocol. Die aanvullende belastingen worden berekend op de belasting die verschuldigd zou zijn in België indien de desbetreffende beroepsinkomsten van Belgische oorsprong zouden zijn. Deze bepaling is van toepassing vanaf 1 januari 2009 ».

Artikel 4

Frankrijk zal elk kalenderjaar een bedrag van 25 miljoen euro storten als compensatie voor de inkomsten die België moet derven door de toepassing van paragraaf 5 van het aanvullend Protocol inzake grensarbeiders. De eerste storting wordt uitgevoerd op het einde van het jaar 2012.
Om de drie jaar vanaf de eerste storting, zal dit bedrag worden gewijzigd, beperkt tot maximum 25 miljoen euro, op basis van de evolutie van het totale bedrag van de brutobezoldigingen ontvangen door de grensarbeiders, volgens de volgende formule :

- indien het totale bedrag van de brutobezoldigingen ontvangen in het jaar n lager is dan het totale bedrag van de in 2011 ontvangen brutobezoldigingen, zal het gestorte bedrag voor de jaren n+1 tot n+3 op de volgende manier berekend worden : 25 miljoen euro x totale bedrag van de in het jaar n ontvangen brutobezoldigingen/totale bedrag van de in 2011 ontvangen brutobezoldigingen. 2

- indien het totale bedrag van de in het jaar n ontvangen brutobezoldigingen hoger is dan of gelijk is aan het totale bedrag van de in 2011 ontvangen brutobezoldigingen, zal het gestorte bedrag voor de jaren n+1 tot n+3, 25 miljoen euro bedragen.

Onder brutobezoldigingen wordt verstaan de belastbare bezoldigingen na aftrek van de socialezekerheidsbijdragen.

Artikel 5

Elk van de overeenkomstsluitende Staten zal de andere overeenkomstsluitende Staat in kennis stellen van de voltooiing van de procedures die door zijn wetgeving voor de inwerkingtreding van het huidig Avenant zijn vereist. Dit Avenant zal in werking treden op de dag waarop de tweede kennisgeving wordt ontvangen.

Ten blijke waarvan, de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gevolmachtigd, dit Avenant hebben ondertekend.

Gedaan te Brussel, op 12 december 2008, in tweevoud, in de Franse en Nederlandse taal, zijnde de twee teksten gelijkelijk authentiek.

AVENANT

BIJ DE OVEREENKOMST

TUSSEN

BELGIE EN FRANKRIJK

TOT VOORKOMING VAN DUBBELE BELASTING

EN TOT REGELING

VAN WEDERZIJDSE ADMINISTRATIEVE EN JURIDISCHE BIJSTAND

INZAKE INKOMSTENBELASTINGEN,

ONDERTEKEND TE BRUSSEL OP 10 MAART 1964

EN

GEWIJZIGD DOOR DE AVENANTEN VAN 15 FEBRUARI 1971 EN 8 FEBRUARI 1999

AVENANT
BIJ DE OVEREENKOMST
TUSSEN
BELGIE EN FRANKRIJK
TOT VOORKOMING VAN DUBBELE BELASTING
EN TOT REGELING
VAN WEDERZIJDSE ADMINISTRATIEVE EN JURIDISCHE BIJSTAND
INZAKE INKOMSTENBELASTINGEN,
ONDERTEKEND TE BRUSSEL OP 10 MAART 1964
EN
GEWIJZIGD DOOR DE AVENANTEN VAN 15 FEBRUARI 1971 EN 8 FEBRUARI 1999

DE REGERING VAN HET KONINKRIJK BELGIE

EN

DE REGERING VAN DE REPUBLIEK FRANKRIJK,

WENSENDE artikel 20 te wijzigen van de Overeenkomst tussen België en Frankrijk tot voorkoming van dubbele belasting en tot regeling van wederzijdse administratieve en juridische bijstand inzake inkomstenbelastingen, ondertekend te Brussel op 10 maart 1964 en gewijzigd door twee avenanten van 15 februari 1971 en 8 februari 1999,

(hierna te noemen "de Overeenkomst"),

ZIJN het volgende overeengekomen:

ARTIKEL 1

De tekst van artikel 20 van de Overeenkomst luidt als volgt:

"**Artikel 20**

1. De bevoegde autoriteiten van de overeenkomstsluitende Staten wisselen de inlichtingen uit waarvan kan worden verwacht dat ze relevant zullen zijn voor de uitvoering van de bepalingen van deze Overeenkomst of voor de toepassing of de tenuitvoerlegging van de nationale wetgeving met betrekking tot belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende Staten, en, wat Frankrijk betreft, ten behoeve van zijn plaatselijke gemeenschappen, voor zover de belastingheffing waarin die nationale wetgeving voorziet niet in strijd is met de Overeenkomst. De uitwisseling van inlichtingen wordt niet beperkt door de artikelen 1 en 2.

2. De door een overeenkomstsluitende Staat ingevolge paragraaf 1 verkregen inlichtingen worden op dezelfde wijze geheim gehouden als inlichtingen die onder de nationale wetgeving van die Staat zijn verkregen en worden alleen ter kennis gebracht van personen of autoriteiten (daaronder begrepen rechterlijke instanties en administratieve lichamen) die betrokken zijn bij de vestiging of invordering van de in paragraaf 1 bedoelde belastingen, bij de tenuitvoerlegging of vervolging ter zake van die belastingen, bij de beslissing in beroepszaken die betrekking hebben op die belastingen, of bij het toezicht daarop. Deze personen of autoriteiten gebruiken die inlichtingen slechts voor die doeleinden. Zij mogen van deze inlichtingen melding maken tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen.

3. In geen geval mogen de bepalingen van de paragrafen 1 en 2 aldus worden uitgelegd dat zij een overeenkomstsluitende Staat de verplichting opleggen:

   a) administratieve maatregelen te nemen die afwijken van de wetgeving en de administratieve praktijk van die of van de andere overeenkomstsluitende Staat;

   b) inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of in de normale gang van de administratieve werkzaamheden van die of van de andere overeenkomstsluitende Staat;

   c) inlichtingen te verstrekken die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze zouden onthullen, dan wel inlichtingen waarvan het verstrekken in strijd zou zijn met de openbare orde.

4. Wanneer op basis van dit artikel door een overeenkomstsluitende Staat om inlichtingen is verzocht, gebruikt de andere overeenkomstsluitende Staat de middelen waarover hij beschikt om de gevraagde inlichtingen te verkrijgen, zelfs al heeft die andere Staat die inlichtingen niet nodig voor zijn eigen belastingdoeleinden. De verplichting die in de vorige zin is vervat, is onderworpen aan de beperkingen waarin paragraaf 3 voorziet, maar die beperkingen mogen in geen geval aldus worden uitgelegd dat ze een overeenkomstsluitende Staat toestaan het verstrekken van inlichtingen te weigeren enkel omdat die Staat geen binnenlands belang heeft bij die inlichtingen.

5. In geen geval mogen de bepalingen van paragraaf 3 aldus worden uitgelegd dat ze een overeenkomstsluitende Staat toestaan om het verstrekken van inlichtingen te weigeren enkel omdat de inlichtingen in het bezit zijn van een bank, een andere financiële instelling, een gevolmachtigde of een persoon die werkzaam is in de hoedanigheid van vertegenwoordiger of zaakwaarnemer of omdat de inlichtingen betrekking hebben op eigendomsbelangen in een persoon. Teneinde zulke inlichtingen te verkrijgen heeft de belastingadministratie van de aangezochte overeenkomstsluitende Staat de bevoegdheid om te vragen inlichtingen bekend te maken en om een onderzoek of verhoren in te stellen, niettegenstaande andersluidende bepalingen in de binnenlandse belastingwetgeving van die Staat."

ARTIKEL 2

1. Elk van de overeenkomstsluitende Staten zal de andere overeenkomstsluitende Staat in kennis stellen van de voltooiing van de procedures die, wat die Staat betreft, voor de inwerkingtreding van dit Avenant zijn vereist. Dit Avenant zal in werking treden op de dag waarop de laatste kennisgeving wordt ontvangen.

2. De bepalingen van het Avenant zijn van toepassing op inkomsten die betrekking hebben op, naargelang het geval, elk kalenderjaar of elk boekjaar dat begint op of na 1 januari van het jaar dat onmiddellijk volgt op de datum van ondertekening van het Avenant.

3. Het Avenant zal in werking blijven zolang de Overeenkomst zelf in werking blijft.

TEN BLIJKE WAARVAN, de ondergetekenden, daartoe behoorlijk gevolmachtigd, dit Avenant hebben ondertekend.

GEDAAN te Brussel, op .....7.....juli..... 2009, in tweevoud, in de Franse en Nederlandse taal, zijnde de twee teksten gelijkelijk authentiek.

VOOR DE REGERING VAN HET KONINKRIJK BELGIE:

Didier REYNDERS,
Minister van Financiën

VOOR DE REGERING VAN DE REPUBLIEK FRANKRIJK:

Christine LAGARDE,
Minister van Economische Zaken,
Industrie en Werkgelegenheid